

Români în Andalucía

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar. Anul II, Nr. 10, Iulie 2022

Prezentarea sinelui pe rețelele de socializare

Conceptul de sine are trei dimensiuni: sinele actual, sinele dorit și sinele ideal. Prima este imaginea pe care individul o are despre sine în prezent. Cea de-a doua reprezintă proiecția pe care o persoană o are despre felul în care i-ar plăcea să fie, iar „sinele ideal” înglobează reprezentări despre cum ar trebui să fie individul prin prisma proprie.

„Sinele adaptativ” (working self - concept - WSC) definește latura activă și extrem de sensibilă din punct de vedere contextual a conceptului de sine, latură ce ghidează procesarea informațiilor și acțiunile de la un moment la altul. Activarea componentelor sinelui adaptativ variază în funcție de indicii contextuali.

Ana Maria Grigoriu
pag. 9

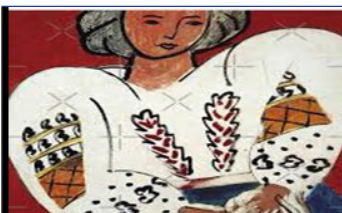
Nicolae Coande - „Vreau să fiu un poet, dublat de un strateg care conduce un grup la victorie”

Sunt doi inși în mine (și în mine este un om / țipă un scai – cu versul lui Cr. Simionescu) care se contrazic neîncetat și care caută supremația. Unul, rațional și aproape pedant, care dorește ordine, claritate și eficiență, ceva ce ține de rasa germană, celălalt, un puști de 15 ani, lung și deșirat, îmbrăcat în cămașă subțire, cu părul negru-sârmos, figura subțire a călătorului în toate fanteziile Mediteranei. Marea Neagră este o apă tristă, controlată de o țară tristă.

Interviu de Laura Cătălina Dragomir
Castellon-Craiova, 1-8 iulie, 2022

pag. 14-15

LA BLUSA RUMANA

LA BLUSA RUMANA IA ROMÂNEASCĂ

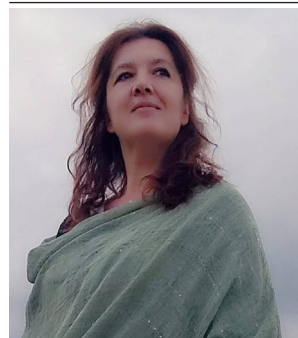
La Blusa Rumana tiene una gran connotación en los términos de ser considerada como símbolo del Solsticio del comienzo del verano cuya fiesta se habría originado a partir de un antiguo culto al Sol donde los Gueto-Dacios tuvieron algo que ver, siendo los propios romanos a su llegada en este país los que la hicieron suya, se cree que esta noche de verano flotan en el aire toda clase de espíritus, compartiendo con hombres y mujeres toda clase de actitudes positivas, en torno a la aportación de riquezas que le dar la madre Naturaleza, siendo las vírgenes y jóvenes las que toma el protagonismo, concediendo y prediciendo las buenas virtudes del presente y el futuro.

A partir y en el tiempo presente es la vestimenta rumana la que viene recogiendo toda esa carga de simbolismo histórico, dando paso con este hecho a la transformación dialéctica muy importante para la identidad rumana, sobre todo cara al exterior donde se empieza a valorar este fenómeno.

Autor: A. CALDERÓN de JESÚS:
Analist și critic de artă
pag. 13

Mioara Rîșnoveanu Carceanschi

”Gând despre dragoste”

”...Mioara Rîșnoveanu concentrează experiența sa despre lumea exterioară în inconștient, de unde o extrage și o folosește la edificarea lumii sale interioare. Aproape fiecare poezie din volum vorbește despre iubire, sub o formă sau alta, prințând în canavaua sa culorile tuturor tribulațiilor sentimentale care-l definesc pe un îndrăgostit”.

Emilia Poenaru MOLDOVAN
pag. 16

O nouă inițiativă în sprijinul românilor din Spania: Casa Română de Cultură, Getafe

Românii din regiunea capitalei Spaniei au un nou mijloc de promovare și ajutor reciproc, prin asociația “Casa Română de Cultură”. Înființată recent la Getafe, asociația, născută din inițiativa unui grup de români, își propune, printre altele, promovarea obiceiurilor și tradițiilor românești, colaborarea cu societatea civilă spaniolă, ajutorarea românilor aflați în dificultate.

pag. 19

Laura Catalina DRAGOMIR

“De la virtutea copilăriei la matematica performanței”

Multe se pot spune despre calitatea învățământului românesc. Faptul că performanța la nivel de excepție continuă să se producă este un argument serios în favoarea acestuia. Balcaniada de Matematică pentru Juniori a început anul acesta pe 28 iunie, la Sarajevo. Dincolo de toate statisticile ce ar putea interesa cititorul, cea mai importantă informație este faptul că România a obținut cel mai bun rezultat din istoria participării la acest concurs. Echipa țării noastre se mândrește nu doar cu locul întâi pe echipe, ci și cu cel mai înalt punctaj obținut până acum: 224 de puncte din 240 posibile. Societatea de Științe Matematice din România a pus la dispoziția presei toate datele. În spatele numerelor sunt însă destine individuale, personalități excepționale ale unor tineri ce își petrec majoritatea timpului luptând cu probleme matematice.

Numele lor trebuiesc pomenite. Acești tineri premiați reprezintă certitudinea noilor generații de profesioniști remarcabili pe care România se va putea baza.

pag. 2

editorial

“De la virtutea copilăriei la matematica performanței”

România a obținut cel mai bun rezultat din istoria participării la acest concurs. Echipa țării noastre se mândrește nu doar cu locul întâi pe echipe, ci și cu cel mai înalt punctaj obținut până acum: 224 de puncte din 240 posibile. Societatea de Științe Matematice din România a pus la dispoziția presei toate datele. În spatele numerelor sunt însă destine individuale, personalități excepționale ale unor tineri ce își petrec majoritatea timpului luptând cu probleme matematice.

Numele lor trebuie pomenite. Acești tineri premiați reprezintă certitudinea noilor generații de profesioniști remarcabili pe care România se va putea baza. Aceștia sunt medaliații cu aur la Balcaniada de Matematică pentru Juniori, 2022:

●Aida Mitroi, elevă clasa a VIII-a la Școala Gimnazială Nr.16 Take Ionescu din Timișoara (punctaj maxim);

●Victor-Vasile Dragoș, elev clasa a VIII-a la Colegiul Național Vasile Lucaciu din Baia Mare (punctaj maxim);

●Radu-Ionuț Stoleriu, elev clasa a VIII-a la Colegiul Național Emil Racoviță din Iași;

●Andrei Vila, elev clasa a VIII-a la Liceul Internațional de Informatică din București iar aceștia sunt premiați cu medalia de argint:

●David Ghibu, elev în clasa a VIII-a la Liceul Internațional de Informatică din București

●Emanuel Mazăre, elev în clasa a VIII-a la Școala Gimnazială Mihai Eminescu din Pitești

Echipele au fost formate din câte șase elevi. Țările oficiale participante sunt următoarele (în ordine alfabetică): Albania, Bulgaria, Bosnia și Herțegovina, Cipru, Grecia, Macedonia, Moldova, Muntenegru, România, Serbia și Turcia. Pe lângă acestea, au fost invitate echipe din: Arabia Saudită, Azerbaidjan, Bosnia și Herțegovina (echipa B), Croația, Franța,

Kazahstan, Kârgâzstan și Tadjikistan.
Official results

Rank	Country	Points
1	Romania	224
2	Serbia	174
3	Turkey	166
4	Saudi Arabia	163
5	Kazakhstan	141
6	France	140
7	Greece	134
8	Bulgaria	119
9	North Macedonia	112
10	Azerbaijan	103
11	Tajikistan	98
12	Bosnia and Herzegovina	95
13	Republic of Moldova	87
14	Croatia	83
15	Bosnia and Herzegovina B	80
16	Kyrgyzstan	32
17	Cyprus	29
18	Albania	22
19	Montenegro	2

Ne place sau nu, avem o percepție egocentrică a lumii. Suntem limitați de propriile simțuri, de educație și prejudecăți. Un artist nu vede lumea la fel ca un militar sau un gimnast. Există un termen împrumutat din limba germană cu care se definește această viziune singulară. Umwelt este percepția pe care fiecare individ o are despre lumea în care trăiește. Pentru ca societățile să avanseze, trebuie să ne bazăm pe capacitatea minților prodigioase de a vedea lucruri pe care majoritatea umanilor nu suntem capabili să le vedem.

Multe se pot spune despre calitatea învățământului românesc. Faptul că performanța la nivel de excepție continuă să se producă este un argument serios în favoarea acestuia. Balcaniada de Matematică pentru Juniori a început anul acesta pe 28 iunie, la Sarajevo. Dincolo de toate statisticile ce ar putea interesa cititorul, cea mai importantă informație este faptul că

Un șoarece nu vede lumea ca un leu. Iar matematicienii de excepție își educă mintea în așa fel încât să relaționeze cu numerele în moduri în care restul lumii nu putem să o facem. Am încredere în acești tineri, în viziunea lor unică. Sunt posesorii unui umwelt privilegiat, iar țările care au norocul să cultive astfel de talente își asigură un viitor ceva mai promițător ca altele. Nu-mi fac iluzia că am trăi într-o meritocrație, dar știu că acești tineri au rupt niște bariere ale capacităților intelectuale tipice vârstei. Ceilalți, suntem obligați să le recunoaștem performanța și, dacă suntem îndeajuns de deștepți, le vom permite lor și altora ca ei, să ne modeleze viitorul.

Laura Catalina DRAGOMIR

Frați de grai, frați de trai
Români în Andalucia
Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

Editor: Asociación Socio-Cultural Romanati
Redacția: Centro Cultural La Tierra Tracia
Calle Geranio 28, El Ejido, Almeria 04700, Spania
Email: asociacionromanati@gmail.com
www.romaniinandalucia.com;
facebook.com/romaniinandalucia
Tel/WhatsApp: +34641847842

Redactor Șef: Mircea G. Florescu
Redactor Șef Adjunct: Adina Alexandrescu
Redactori: Andra Fornea, Cristiana Uzună, Loredana Dragă, Titi Sultan, Laura Cătălina Dragomir, Sorin Bălășcău
Colaboratori: Camelia Potârniche, Șerban Cionoff, Ionuț Țene, Valeru Ciurea, Nicolae Coande, Cristian Segărceanu, Andreea Constantinescu, Elena Hîncu
Machetare grafică: Dorina Florescu

DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Acest proiect este realizat cu sprijinul
Departamentului pentru Românii de Pretutindeni

Conținutul acestei publicații nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni.

Publicație apărută cu susținerea
Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România

„Evangelia” de la Costinești, simbolul și mărturia unui progres eșuat

Deși nu am navigat cu ea, nu existam nici măcar ca proiect în lumea asta când a fost construită (28 mai 1942), am privit-o doar de pe margine, în imagini sau, adolescent fiind, am călcat-o de câteva ori în picioare (mă rog, cea mai rămas din ea) mă cuprinde încă o oarecare curiozitate, nostalgie și regret în ceea ce privește destinul epavei „Evangelia” eșuate la Costinești, considerată încă un simbol al stațiunii tinereții de pe litoralul Mării Negre.

Farmecul poveștii este dat, se pare, de „planul diabolic” al comandantului grec, acela de a înscena o „binevenită” catastrofă. Fie a fost provocat intenționat, fie nu, naufragiul „Evangheliei” pare să zugrăvească destinul unui progres eșuat chiar și din punct de vedere financiar: despăgubirile asiguratorilor au fost nule. Se prea poate ca „Evanghelia” să se fi împotrivit înșelăciunii premeditate, lipsei de onestitate și scrupul ale căpitanului grec, așa încât Vestea cea bună (= evanghelie) fost una rea pentru el.

Conceptul de progres poate fi înțeles în sens tehnico-științific, dar și spiritual-moral. Acesta este însoțit dintotdeauna de sentimente de îndoială și încredere. Azi, spre bucuria noastră, majoritatea navelor ajuns cu bine la destinație. Noii episcopii și noii slujitorii ai imensei catedrale numite Progres, respectă regulile, normele morale și ritualurile Templului, altminteri au loc catastrofe inimaginabile. Dar iată câteva dintre avantajele și pericolele pe care progresul umanității le presupune, conform unor cercetători, la nivelul micro-mezo-macosmosului: a) știința și tehnica fac omul mai puternic, dar și mai vulnerabil. Natura, peste care ne-am înstăpănit, se răzbuună prin feed-back deja peste întreaga omenire; b) calitatea vieții din punct de vedere al sănătății, longevității și bunăstării ființei umane a crescut, dar există pericolul nuclear al transformării planetei în cenușă; c) performanța vindecării cancerului nu exclude însă posibilitatea manipulării genetice la nivel uman; d) munca nu mai produce satisfacție, totul se reduce la bani; e) există libertate de mișcare, dar automobilul fetiș creează aglomerație pe străzi și poluează orașele; f) numărul crescut al bolilor psihice, sărăcia, corupția, neîncrederea, lipsa respectului și nesupunerea cetățeanului față de autoritățile statului, creșterea criminalității în marile orașe, renunțarea la valorile imateriale, lipsa iubirii aproapelei, sunt încă câteva dintre efectele acestei noi religii progresiste; g) viitorul digitalizat aduce cu sine transparența (camere video peste tot) în defavoarea sferei private, siguranța plătită cu îngrădirea libertății, perfecțiunea la nivel individual și social cu prețul dispariției umanului. În lucrarea sa, Jäger, Hirter, Kritiker (Vânători, Păstori, Critici) David Precht pomenește și de mașina viitorului, 100% autonomă, cu program etic. Mai în glumă, mai în serios, aș remarca aici un plagiat. Un plagiat la nivel cosmic. Nu doar grosolan, ci grosolan de periculos.

Progresul poate fi manipulat! Chiar și din perspectivă etică! Drept urmare, mulți autori privesc în mod pesimist fenomenul progresist tehnico-științific. De plidă, Horkheimer și Adorno afirmă faptul că progresul poartă în sine de la bun început tendința spre autodistrugere („Tendenz zur Selbstvernichtung”). O altă formă pesimistă apare la Umberto Eco, care descrie tragismul și lipsa de sens

a societății progresiste-consumiste astfel: „*Hai să bem și să mâncăm, oricum mâine suntem morți*”. Rousseau zice: „*Pe măsură ce știința și Arta progresează spre perfecțiune, mor sufletele noastre*”. Cu

alte cuvinte, Homo europeicus moare spiritual. În majoritatea filmelor cu Bruce Willis, homo americanus moare încet. Nu ne mai miră faptul că omul postcreștin este considerat un „*Canibal care folosește cuțitul și furculița*.” (Stanislav Jerzy Lec).

Am fi nedrepti și incorecți să prezentăm doar opinii pesimiste în legătură cu progresul științific. Întâiul, primordialul progresist, optimist incurabil aș îndrăzni să afirm, este însuși Dumnezeu, care zice: „*Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră; ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul. Și a făcut facut Dumnezeu pe om după chipul Său.*” (Fac. 1, 26-27). Dacă devenirea întru asemănare reclamă, implică mai ales progresul spiritual al omului, rolul de stăpân peste creația lui Dumnezeu revendică și presupune progresul lui material. Este vorba despre un progres holistic binecuvântat al omului edenic, tradus prin Libertate. Tocmai de aceea exista și atunci posibilitatea unui regres, mai întâi de ordin spiritual, cu efecte și în lumea materială, cunoscut și de noi, mai apoi, pe propria piele: Moartea. Să nu uităm că aceasta a survenit doar în urma dialogului paradisiac dintre uman și inuman (animal). Și ascultând de el, omul s-a făcut egalul lui. Mai rău, având în vedere unele comportamente aberante ale omului de azi, s-a făcut inferior lui.

În mitologia greacă, ideea de progres este surprinsă astfel: „*Cu adevărat, Zeii nu au descoperit muritorilor de la bun început toate, ci treptat aceștia vor găsi prin căutare ceea ce e mai bun.*” (Xenofanes /570-480 î.Hr). Lipsa progresului material-spiritual, care pare să fie susținută de Heisod (700 î.Hr): „*precum Zeii, omul trăia liber de suferință și oboselă*”, este combătută nu doar de Geneza biblică, așa cum am văzut, ci și de Xenofanes. Progresul și civilizația sunt, aș îndrăzni să afirm, în același timp un dat și un obiectiv ontologic al ființei umane. Istoria lumii creștine și necreștine este o vie mărturie în acest sens. Cu bune și cu rele. Pe măsură ce regresul spiritual-moral al omului se accentuează, progresul tehnico-științific riscă să devină tot mai periculos pentru omenire. Istoria recentă ne confirmă din plin această realitate. Progresul este dorit de om pentru presupusa fericire pe care acesta o promite. Însă, în lucrarea sa Homo Deus. A Brief History of Tomorrow, Yuval Noah Harari spune că Otto von Bismark, în sec. al XIX-lea, a organizat sistemul de pensii în societatea germană fiind mai mult interesat de a câștiga loialitatea cetățenilor, decât de a-i face fericiti.

Dar ce legătură are vasul „Evangelia” de la Costinești cu progresul din lumea postmodernă. Să încercăm o sumară analiză social-morală. Căpitanul vaporului a dorit să încaseze bani prin fraudă. Era unul dintre stăpânii progresului din vremea lui.

Stăpân peste mii de cai putere. Azi, noii stăpâni ai lumii (mii de bytes putere) au aceleași dorințe: îmbogățirea, folosindu-se de progresul științific actual. Există azi crime cibernetice, de altfel (conform unei informații din cotidianul austriac Tip, din 22.08.2018, acestea au crescut în Austria de la un număr de 753 în 2004 la 16.804 în 2017). În trecut, căpitanul grec a naufragiat corabia pentru bani. Căpitanul recent naufragiază cultura pentru bunăstare, autonomia pentru comoditate, libertatea pentru informație, discernământul în schimbul fericirii, distracției, libertinajului. Pentru el nu mai există națiune, naționalitate, tradiție, valori și acasă. Banul nu are casă, țară, nici limbă maternă, însă reduce drastic verticalitatea la orizontalitate. Prin demontarea ierahiei valorilor, apare un tragic paradox: dărâmarea, nimicirea insuportabilei ierarhii, însoțită de o adâncă, prăpăstioasă, neluată în calcul, inegalitate și izolare socială. Lumea de azi se divide, se împarte, se desparte, se împrăștie, se rupe, fracturează, sparge, în lumi multiverse, roase de restriști, rugini și primejdii imprezibile. Cât de edificatoare în acest sens este tocmai imaginea deplorabilă a rămășițelor fracturate și traumatizate de atâtea furtuni ale epavei din Costinești! Privind-o, îmi vin în minte cuvintele filosofului David Precht: „*Mii de ani oamenii n-au știut ce-au crezut, azi nu cred ceea ce știu*”.

Epava din Costinești poate fi considerată un simbol avertisment a stării de fapt a Europei și a lumii actuale și viitoare. Deși vedem, știm, simțim că se duce de răpă, totuși nu ne vine să credem. Un efect de tip bumerang, binemeritat de altfel de o societate arogantă și ignorantă față de valorile și semnalele creștine, și nu numai creștine, sacrificate în mod egoist și nedrept pe altarul disprețului umanității, precum a făcut căpitanul vasului amintit, al cărui nume nu l-a respectat și onorat la adevărata lui semnificație. Trăim parcă într-o Europă în care a fi (sein) nu mai contează. Mai nou chiar și esteticul (design) este profanat. Se pare că lumea reală a pierdut lupta în favoarea celei virtuale. După ce am ucis animalul, apoi omul, acum l-am ucis și pe Dumnezeu. Spre consolare, în viitor vom fi înmormântați într-un cimitir digital. Acolo nu mai există înviere! Să ne bucurăm totuși că „Evangelia” de la Costinești este „*înmormântată*” în nisip.

Pare-se că homo europeicus se lasă iar și iar amăgit de ispititoare Fata Morgana, ignorând sau luând în bășcălie credința că progresul sau civilizația care îngroapă Evanghelia va eșua de fiecare dată, cel puțin din perspectivă umană. Oare să fie vinovată tot ea pentru că noi, cei mulți, pare că ne dorim atât de iresponsabil naufragiul UMANITĂȚII?

Chipuri isihaste:

Sf. Ioanichie cel Nou de la Muscel

Deși ai trăit în Sihăstria Munților Carpați, departe de lume, totuși pilda vieții tale a luminat mințile celor ce cântă cu fierbinte credință și dragoste: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri! – Paraclisul Sf. Ioanichie cel Nou

Pe Valea Dâmboviței, între Târgoviște și Câmpulung, se află un deal înalt numit Dealul Cetățuia sau Dealul lui Negru Vodă. Prima așezare monahală cunoscută pe această colină datează de la începutul sec. al XIV-lea, când domnul Țării Românești întemeiază un schit cunoscut până azi cu numele de Schitul Negru Vodă - Cetățuia. Pe versantul abrupt al dealului, în partea de sud-est, ca și pe valea pârâului Cetățuia, a existat una din cele mai vechi vetre isihaste românești, între secolele al XIII-lea și al XVIII-lea, aici s-au nevoit mulți sihaștri cu viață sfântă, ale căror nume nu se mai cunosc. Valea aceasta se numește de sute de ani Valea Chiliilor, din cauza numărului mare de isihăști trăitori aici.

Unul din cei mai renumiți sihaștri ce s-a nevoit pe Valea Chiliilor în primele decenii ale secolului al XVII-lea, a fost Cuviosul schimonah Ioanichie. Se crede că era cu metania din Schitul Negru Vodă de alături, unde s-a nevoit la sfârșitul secolului al XVI-lea. Apoi, râvnind fericitei vieți pustnicești și arzând pentru dragostea lui Hristos, s-a închis de bună voie într-o peșteră săpată în

peretele muntelui și acolo s-a nevoit, neștiut de oameni, mai mult de 30 de ani. Numai ucenicul său îi aducea pâine și apă o dată pe săptămână, pe care o cobora până la gura peșterii cu o frânghie, din cauza locului foarte abrupt. Sfintele Taine (Sfânta Împărtășanie) i le aducea din timp în timp egumenul schitului.

Cum s-a nevoit schimonahul Ioanichie acolo, câte ispite a răbdat și la ce măsură duhovnicească a ajuns, singur Dumnezeu știe. Însă, după o nevoiță atât de aspră, cuviosul acesta, ajungând la măsura sfințeniei și cunoscându-și dinainte sfârșitul, și-a săpat singur mormântul în fundul peșterii. Apoi, culcându-se în mormânt, și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Cu trecerea anilor, numele Cuviosului Ioanichie s-a uitat, iar peștera lui s-a părăsit din cauza muntelui abrupt. În primele decenii ale sec. al XX-lea, coborându-se egumenul schitului cu o frânghie în peșteră, a descoperit întregi osemintele acestui mare rugător isihast, așezate cu bunăcuviință în fundul peșterii. Erau galbene, binemirosoare și acoperite cu o pânză de păianjen. Deasupra mormântului erau săpate în piatră aceste cuvinte: Ioanichie Schimonah 1638.

Sfântul Ioanichie – descoperirea sfințelor moaște

Monahul Pimen Bărbieru s-a născut în comuna Matca din județul Galați, într-o familie de oameni credincioși, ca cel mai mare dintre cei 6 copii ai familiei – 5 băieți și o fată. Rămas orfan de tată în urma Primului Război Mondial, în urma luptei de la Mărășești, tânărul Pimen va rămâne, în scurt timp, orfan și de mamă, aceasta murind în urma unei grave boli – tifos. După moartea celui mai mic dintre frați, la frageda vârstă de

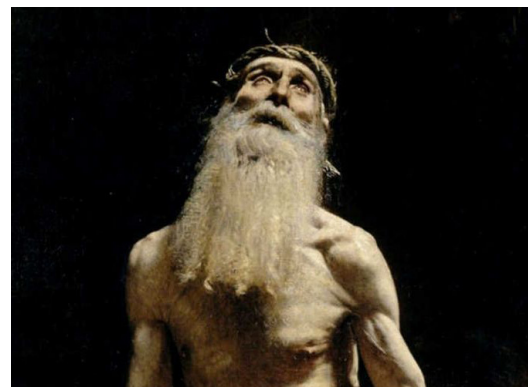
2 ani, cei rămași în viață ajung în grija rudelor. Râvnitorul de cele sfinte, Pimen, ia calea mănăstirii. Puțin mai târziu, acestuia îi calcă pe urme și alți doi frați ai săi: Arhimandritul Nifon, ajuns stareț al Mănăstirii Cernica, și Maica Doroteea de la Mănăstirea Pasărea.

Din rânduiala lui Dumnezeu, monahul Pimen ajunge stareț al Mănăstirii Cetățuia. Pentru evlavie și smerenia de care va da dovadă, acestuia i se va rândui să trăiască o minune. Ca urmare a râvnei spre cele sfinte, înainte de Postul Mare, părintele Pimen hotărăște să petreacă cele 40 de zile într-una din peșterile Muntelui Cetățuia, urmând astfel marilor nevoitori de odinioară. Tot din pronia lui Dumnezeu, care nu lasă necinstiți și ascunși pe sfinții Săi, părintele Pimen pătrunde într-o peșteră cu bună-mireasmă. Aici se aflau, neatins de stricăciune, plăcute la vedere și frumos mirosoare, moaștele Sfântului schimonah Ioanichie, adormit în Domnul la anul 1638. În interiorul peșterii, pe peretele de piatră, sfântul și-a cioplit doar numele și anul adormirii sale, spre veș-nica pomenire, astfel: Ioanichie Schimonah 1638. Moaștele au fost mutate, cu mare evlavie în biserica mănăstirii. Acestea sunt singurele moaște întregi ale unui sfânt cuvios român din secolul al XVII-lea păstrate până în zilele noastre.

Din anul 2021 o părticică din sfintele sale moaște se află spre închinare în Paraclisul Mănăstirii Cenicientos din Spania, al cărui ocrotitor este, și de unde revarsă bună-mireasmă și har tuturor celor care se închină cu credință și dragoste, fiind un grabnic mijlocitor înaintea lui Dumnezeu pentru fiii neamului românesc. Este prăznuit în fiecare an la data de 26 iulie.

Ierom. Arsenie BALTĂ
Mănăstirea Cenicientos

Existența suferinței

Cea mai dificilă problemă pentru existența lui Dumnezeu este existența suferinței. Adevărul este că nu știm din ce cauză suferim. Putem să găsim explicații punctuale, în anumite situații căci, trecuți de vârsta copilăriei, nimeni nu mai este nevinovat. Putem vedea suferința care vine asupra noastră ca o plată pentru păcat, o pedeapsă, o atenționare că am luat-o pe un drum greșit. Dar lucrurile se puteau petrece și altfel.

Dacă citim cartea lui Iov, vom descoperi cum un om drept și nevinovat ajunge să aibă parte de cele mai grele suferințe, în urma înțelegerii dintre diavol și Dumnezeu. Își pierde tot avutul, îi mor toți copiii, este acoperit de bube intrate în putrefacție, nu-i mai rămâne nimic, decât o soție care-l îndemna să-l blesteme pe Dumnezeu și să moară, ca să pună capăt suferinței. Dar Iov era încăpățânat, susține în continuare că este nevinovat, nu cedează niciun moment. Îl vizitează niște prieteni. După ce-și revin din uimire, că nu le venea să creadă în ce hal a ajuns prietenul lor, îi explică cum că trebuie să aibă el păcate mari, dacă a fost atât de crunt pedepsit. Oamenii aceia, chiar dacă aveau bune intenții, nu pricep nimic, nu ajută cu nimic, doar repetă o învățătură comună care nu folosește nimănui.

Iov îi cere socoteală lui Dumnezeu pentru răul pe care îl îndură. Iar răspunsul Lui vine în final. Dar Dumnezeu nu se justifică, nu îi explică, nu îi spune de ce. Pământeanul nu poate înțelege planul lui Dumnezeu. Diferența între creatură și creator nu poate fi depășită. Îl repune în toată bogăția pe care a avut-o înainte de a începe dezastrul, îi dă alți copii, iar Iov are o viață lungă și fericită.

Dar de ce a suferit nu a aflat niciodată. Cred că și noi ar trebui să acceptăm că anumite lucruri ne vor rămâne mereu ascunse. Dar, și în aceste condiții, ca să ne păstrăm umanitatea, avem nevoie de răbdare și de păstrarea încrederii că știe Dumnezeu ce face.

Paul Cătălin CURCĂ

Canalul Bâstroe – Chilia:

de la conflict ecologic la afirmarea suveranității Ucrainei la Dunăre!

Pe 11 mai 2004, când Kievul a început construirea canalului Bâstroe – brațul Chilia a ieșit un scandal internațional. Ucraina dorea acces la porturile maritime ale Dunării de jos. România s-a opus vehement construirii ilegale a acestui canal care afecta biosfera și ecosistemul Deltei Dunării, dar care contribuia și la scurgerea apelor canalului românesc Chilia și la modificarea frontierei țării noastre în favoarea Ucrainei prin apariția de grinduri. Atunci România a notificat Kievul să oprească construirea canalului Bâstroe. Ca și în cazul persecutării minorității române și închiderii bisericilor cu limba de cult română din Bucovina de nord și Maramureșul istoric, Ucraina a ignorat protestele Bucureștiului. Conflictul depășind sfera bilaterală, Bucureștiul a apelat în 2004 la UNESCO, Bruxelles și Curtea Internațională de Arbitraj pentru a opri construirea acestui canal, care modifica ecologia zonei și frontiera de stat a României. Interesant că în 2004, consilierul MAE la Curtea de Arbitraj era actualul ministru de externe Bogdan Aurescu. Ucrainenii pentru a-și întări suveranitatea în zonă au propus crearea unei biosfere trilaterale, sub supravegherea UNESCO, care să reunească rezervațiile aflate sub jurisdicția României, Ucrainei și Moldovei. MAE a făcut apel în 2004 la Greenpeace, dar se pare că sponsorii acestei organizații ecologiste nu au fost interesați de prezervarea ecosistemului Deltei Dunării, atunci când e vorba de suveranitatea extinsă a Ucrainei? Sesizate de România, mai multe organisme internaționale din domeniul protecției mediului au stabilit că proiectul ucrainean încălca prevederile a numeroase convenții internaționale din domeniul protecției mediului și au cerut autorităților ucrainene să oprească lucrările începute. Comisia Internațională pentru Protecția Dunării a constatat că proiectul ucrainean încălca prevederile internaționale referitoare la protecția apelor Dunării, Conferința

Părților la Convenția de la Ramsar asupra zonelor umede, de importanță internațională, în special ca habitat al păsărilor acvatice a decis că au fost încălcate prevederile internaționale referitoare la protecția zonelor umede, Comitetul permanent al Convenției de la Berna privind conservarea vieții sălbatice și a habitatelor naturale din Europa a stabilit că au fost încălcate prevederile acestui instrument internațional, iar Conferința Părților la Convenția de la Aarhus a constatat că în realizarea proiectului autoritățile ucrainene au încălcat dreptul publicului de a avea acces la informațiile de mediu.

Directorului WWF - programul Dunăre-Carpați (organizație internațională pentru conservarea naturii), Michael Baltzer, declara în 2004 că „din punct de vedere ecologic, Canalul Bâstroe nu este o soluție acceptabilă pentru navigația pe Dunăre”. Comisia Europeană a avertizat atunci Ucraina asupra problemelor ecologice pe care le ridică continuarea lucrărilor la Canalul Bâstroe în Delta Dunării (zonă protejată la nivel internațional), iar secretarul general al Convenției de la Espoo (Convenția privind Evaluarea Impactului asupra Mediului în Context Transfrontalier), Wiek Schrage, sublinia faptul că au fost încălcate regulile sale, un răspuns clar al autorităților de la Kiev nu a venit. Convenția de la Espoo a decis că autoritățile ucrainene au încălcat prevederile Convenției prin faptul că nu au realizat o procedură de evaluare a impactului asupra mediului conformă regulilor internaționale în domeniu și a fost emis un avertisment la adresa Ucrainei cu privire la acest proiect. Urmare a acestor eforturi internaționale, autoritățile ucrainene au anunțat, cu ocazia celei de-a opta reuniuni a Conferinței Părților la Convenția de la Espoo, care a avut loc în decembrie 2020, că vor renunța la proiectul inițial.

În urma războiului pornit de Rusia împotriva Ucrainei, pe 22 februarie 2022, paradigma privind canalul Bâstroe s-a modificat. Primele opt nave străine au intrat în porturile din Ucraina pentru a exporta produse agricole, în timp ce marina ucraineană este implicată în asigurarea unui transport sigur. „La cererea Ministerului Infrastructurii, Forțele Navale ale Forțelor Armate ale Ucrainei s-au alăturat efortului de a asigura transportul produselor agricole cu nave civile prin gura Bâstroe a canalului Dunăre-Marea Neagră. Primul grup de opt nave străine a sosit deja în porturile din Ucraina”. Utilizarea canalului Bâstroe a devenit posibilă datorită eliberării Insulei Șerpilor, ceea ce „permite forțelor să controleze situația de suprafață și parțial cea aeriană din sudul Ucrainei”. Marina Militară a reamintit că, anterior, din cauza blocadei navigației civile, companiile de transport maritim au fost obligate să utilizeze Canalul Sulina, ceea ce a dus la acumularea unui număr mare de nave și la un trafic semnificativ la canal. În prezent navele cu flamura ucraineană transportă grâu pe canalul Bâstroe, brațele Chilia sau Sulina, sub paza armată a marinei militare. Acum, nordul Deltei Dunării a ajuns de la trilaterală ecologică la un suport de suveranitate pentru libertatea Ucrainei, care să exporte grânele sub steagul Kievului spre țările Africii. Porturile românești s-au aglomerat pentru ca Ucraina să poată exporta grâne pentru țările sărace. Unii analiști consideră această colaborare bilaterală pe Bâstroe-Chilia, în dauna ecosistemului Deltei Dunării, un principiu european umanitar de co-suveranitate în vremuri de criză.

Românii stau bine...

Privești în ochii multora și vezi un mare gol, lipsa de înțelegere ori pur și simplu contradictorie pricepere, asociere cu un trecut nedigerat ori mima descompusă de ofensa adevărului.

Dacă istoria României a fost mereu influențată din afară, poporul aservit și deșirat nereușind să-și ducă la capăt propriile aspirații, hulindu-și liderii adevărați și trimițându-i în glorie eternă către gaura neagră din pământ, nu ar trebui să fie de mirare izolarea celor câtorva minți strălucitoare ce împiedică negrul gros și vâcos să ne cuprindă întru totul.

Nu am excelat ca națiune în mai nimic, dincolo de diformitatea dezgustătoare a sufletelor, a pocitaniei trupești eliberatoare de constrângeri și a perversiunii morale date la schimb pe sulul de hârtie igienică ca substituit al foii de cocean ori al ziarului Scânteia.

Familiiile de români s-au automutilat pe eșafodul plăcerilor primare, prin descoperire de trimiteri senzoriale scârbos mascate și macerarea râncedă a propriilor limite și percepții.

Așa cum magazinul sătesc a devenit *“la doi pași de tine”*, ori *“fierăria lui locan”* a devenit vitrina FB în care apar *“grațioase țărăncuțe”* postmoderne ce se filmează cu pruncii *“atârându-le în șale”* scoțând apa din fântâna de lângă primărie în timp ce vorbesc la telefon despre cursele regulate către Spania ori Belgia, tot așa și perversiunea mentalului colectiv, adunat de prin te miri unde, gestant în creiere sub nebulosă a cocktail-uri de alcool și adulterate substanțe opiacee, a dat naștere cumplitelor metamorfoze de nerecunoscut ale ipochimenilor actuali.

Reprimații unei societăți ghidate în simfonie cu trecute percepte morale, unii dintre ei autori materiali a cumplite acte reprobabile și profund antinaturale în urma cărora oamenii de știință ai vremii s-au cutremurat la cunoașterea monstrilor rezultați din comiterea acestora, devin protagoniști ai mediei naționale căzută într-o etapă a decadenței fără precedent dar dusă la rang de virtute, prin intermediul cărora pozează în rețete de succes numai de ei știute.

Atracția irezistibilă a poleiei transmise în etern și din gură-n gură a provocat mult mai multe victime ce nu se clasează în statistica de război, nefiind asociate vreunui conflict belic, însă discreditează întregul sistem de învățământ, educațional-cultural cât și pe adepții dogmatismului, făcându-i una cu pământul prin abdicare.

Plasându-se de fiecare dată în partea greșită a interesului său colectiv, poporul român nu numai că își *“câștigă”* disprețul absolut al oricărui posibil partener, dar și al acelor cărora le tot cântă imnul în nopțile orgiilor desfrânate, ai *“aliaților”* săi conjuncturali, aceiași care îi vor servi cupa plină cu... trădare.

Decebal Dimitrie MARINESCU

Exemple, exemplaritate, stil

Mereu se cuvine amintit exemplul dat de Lucio Quinzio Cincinnato, un mare filosof, în anul 458 î. C. O armată romană condusă de Minucio Esquilino Augurino era blocată sub asediu pe muntele Algido. Atunci, amintește Eutropiu în Breviarum ab Urbe Condita, Lib I, s-a decis alegerea lui Cincinnato ca dictator pentru a salva situația. Doar că au trebuit să se deplaseze la mica lui fermă de 4 acri pe care o muncea cu propriile mâini. Cincinnato s-a șters de sudoare, a îmbrăcat toga praetexta, și a acceptat funcția. A reușit să învingă inamicul și să despresureze armata captivă. Apoi, cum era ritualul, a intrat în Roma unde i s-a sărbătorit triumful. După doar 16 zile și-a dat demisia, deși mandatul era de 6 luni, și s-a întors la muncile câmpului.

Deci nu îi plăceau nici funcțiile cu alaiul lor de festivisme, nici puterea discreționară. Așadar, era inteligent și știa să valorifice timpul scurt al vieții, precum era și nobil, cu o gândire democratică. Cu mâna pe inimă: câți dintre noi am fi în stare de așa ceva în era globalismului împânzit de mall-uri și de supermarketuri cu produse toxice? Chiar dacă sunt semne vizibile de sinucidere economică mondială.

Una din țintele globalizării a fost omogenizarea, amestecarea identităților, ștergerea

particularităților culturale prin consumism și corectitudine politică. Și în mare parte s-a reușit. De exemplu, în secolul al XIX-lea, Madridul avea propriul dialect: în loc de „pantalones” se spunea „alares”, ora exactă era indicată de „los pelucos”, gardienii erau numiți „guindillas”, șapca era botezată „parpusa”, dinților li se zicea „los piños”, chiloșii aveau numele de „gayumbos”, la fel, nu se dormea („dormía”), ci se „sobaba”, biletele erau știute drept „cangrejos”, un ziar era „un chivato”, iar soacrelor li se spunea „las contrarias”. Cuvinte neștiute azi. La fel, de spre madrileni se spunea că sunt mai cool decât un 8 (los madrileños son más chulos que un ocho), referire la tramvaiul 8 care îi transporta la Verbena, sărbătoare agrară și florală.

Dar a existat întotdeauna și un fel de globalizare implicită, naturală, în care arce stilistice și mentalități, unelte, etc., acopereau mari întinderi, cu variații locale. De exemplu, grânarele suspendate pe stâlpi din lemn sau piatră, ori amenajate în podurile magaziiilor sau chiar caselor, așa cum încă se pot vedea în Vâlcea și Prahova, se puteau întâlni în Franța, Scandinavia, Insulele Britanice și în Galiția. Un astfel de grânar ridicat pe piloni din piatră și zidit el însuși pentru a rezista rozătoarelor,

se numea „horreo” în Galiția. Sunt structuri dreptunghiulare cu aerisire pricepută.

Oricum, există țări care încă își dau seama de importanța practică, nu doar festivă, a tradițiilor. În Spania, de exemplu, se organizează „escuelas de pastoreo”, adică școli de ciobănit.

La fel, întreținerea patrimoniului nu are doar rol decorativ. Clădirile cu stil și încărcătură istorică sunt mai importante decât statuile, pentru că ele dau anvergură spațiului și impregnează atmosfera

cu semnificație. Demolarea lor și înlocuirea cu edificii neutralizate stilistic se repercutează asupra psihicului uman. Așa se obțin indivizi insensibili, fără educație estetică, de unde poate rezulta urâtul moral al ipochimenului fără identitate și fără repere.

Bunăoară, în Deveselu, locația faimosului (pentru noi) scut antirachetă, a existat un conac al magistratului, filantropului și colecționarului de artă Ion Hagiescu-Miriște. La moartea sa, în 1922, și-a donat averea fostului județ Romanați, cu condiția ca din aceasta să fie întreținuți la studii tineri cu talent la sculptură. Din bogata sa colecție de tablouri doar 27 au ajuns la Muzeul Romanațiului. Restul, împreună cu alte opere de artă, au fost înstrăinate sau distruse. Filantropul dorea un muzeu în conacul său, dar clădirea a ajuns să servească pentru funcțiuni pestrițe, la un moment dat devenind Hanul Haiducilor. Ce n-au reușit complet comuniștii s-a întâmplat după 1990, când conacul a fost devastat și abandonat în ruină.

Rezultă că fără conducători înțelepți, nu doar legalisti, la toate nivelurile, popoarele sfârșesc ca populații, adică piese de schimb pentru mașinării de duzină.

Felix NICOLAU
Universitatea Complutense Madrid

Despre vină și alte negocieri

Laura Cătălina Dragomir, Nona Oprixor

- Fragment din volumul al doilea al seriei Contagii: Bărbați clandestini -

Suntem foarte dispuși să-i învinovățim pe alții și foarte puțin să ne acceptăm responsabilitatea, ca regulă generală. Jocul de-a vina este o negociere permanentă de-a lungul istoriei. Oamenii se fac vinovați unii față de alții, în permanență, în moduri foarte complexe. Suntem capabili să condamnăm și să admirăm, în același timp, felul în care încălcăm normele. Sistemele care ne definesc vinovăția sunt în continuă evoluție.

Au trecut vremurile în care vinovăția era administrată ca monopol al bisericii. Se fac chiar și bancuri despre arta catolică de a face credinciosul să se simtă mereu vinovat de ceva. Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa, zice liturghia în latină, trimitând la ideea de expirare publică, în fața întregii comunități. Sistemul creștin se bazează pe confesiune. Spovedania ar duce la ușurarea unei conștiințe încărcate, la învățarea lecției și la re-acceptarea păcătosului de către comunitate. În zilele noastre, vinovăția juridică a ieșit de sub incidența bisericii. Dar în absolut toate sistemele, iertarea și reintegrarea în societate trec prin înțelegerea vinovăției și prin pocăință. Regretul trebuie să fie sincer. Reducerile de pedeapsă ale condamnaților trec prin obligația de a înțelege și a regreta fapta comisă.

Literatura și divertismentul se învârt, de asemenea, în jurul ideii de vinovăție. Sunt multe filmele și seriile care ne explică diferența între asumarea reală a vinovăției și regretul de a fi prins. Culpa reală, dostoevskiană, macină conștiința ca o boală incurabilă. Dar, în vremurile moderne, deși toate sistemele cer înțelegerea și acceptarea vinovăției, conștiința pare să fi devenit un impediment în fața dezvoltării personale. Conștiința îi separă pe oamenii buni de cei fără scrupule. Dar în secret și în filme sunt foarte apreciați cei capabili să o facă să tacă.

De aici succesul nebun al filmelor de tipul Ocean's 11. Gașca de spărgători uniți în jurul personajului lui George Clooney reprezintă situația perfectă în care vina juridică poate fi ignorată de către societate. Numărul mare de filme de succes realizate de franciza ce se ocupă cu această temă ne arată că personajele realizează o combinație acceptabilă de ilegalitate și legitimitate morală.

Ocean's 12: Andy Garcia, Don Cheadle, Catherine Zeta-Jones, Julia Roberts, Matt Damon, Brad Pitt, George Clooney

De la Contele de Monte Cristo încoace, succesul producțiilor de ficțiune în care un om simplu se face cu o comoară, arată cât de bine înțelegem această situație. Ca societate, suntem dispuși să acceptăm dorința secretă de a băga mâna în buzunarul altuia în anumite condiții. Dacă vorbim nu doar de lăcomie, ci de o răzbunare legitimă, imperioasă, hoțul devine personaj cinstit. Să mergem înapoi la filmul Italian job, atât cel din 1969 cât și remake-ul din 2003. Tradiția hoțului elegant și onest fascinează și legitimează, mai ales dacă furtul e însoțit de o răzbunare corectă. Toți hoții din echipă sunt băieți buni, care nu comit delict cu vărsare de sânge, sunt foarte deștepți și, mai ales, sunt loiali. Asta e cel mai important între hoți, dat fiind că nu poți fi tras la răspundere pe cale legală pentru nerespectarea cuvântului dat. Problema se rezolvă dacă se fură de la un personaj cu adevărat rău, vinovat nu doar de furt și asasinat, ci mai ales de trădarea prietenilor. Asta justifică în fața tuturor orice dezastru ce i se poate întâmpla unui personaj de acest tip. Italian job rămâne o poveste în care băieții buni și deștepți fură de la cel extrem de rău și fără conștiință. Ca spectatori, ne răsfățăm în dorința secretă de a da peste o comoară. De aici vine succesul ideii de loterie și de joc de noroc. Creăm ficțiuni elaborate în care explicăm în ce condiții un pic de lăcomie nu strică. Putem să aplaudăm hoții buni din filme, dar spunem clar că lăcomia de tip Warren Buffett nu se acceptă. Se fură de la cei răi, nu din pensiile celor mulți și necăjiți.

Fiecare epocă dezvoltă o mitologie care avertizează asupra nuanțelor vinovăției. În timpul Renașterii elisabetane, Romeo și Julieta, tragedia shakespeariană, ne spunea că e bine să ne ascultăm părinții când impun căsătoria, în loc să ne lăsăm târâți de pasiunea amoroasă, cu un exemplu fascinant și neacceptat social despre cum adulții se puteau înșela. Cinci secole mai târziu, societatea modernă nu mai acordă

părinților dreptul de a-și căsători copiii, iar dragostea, considerată pe atunci o nebunie trecătoare, a devenit țel ideal pentru a putea dezvolta o relație.

Epoca hippie s-a ridicat împotriva războiului din Vietnam și și-a strigat dreptul la libertatea sexuală. Cealaltă față a monedei acestei libertăți totale a apărut în anii '80, cu epidemia de SIDA. În anii '90, brutalitatea poliției din Los Angeles pe criterii rasiale a atins asemenea cote, încât societatea americană s-a revoltat. Erau încă departe vremurile în care fiecare posesor de telefon mobil putea realiza o dovadă video a unui delict. George Holiday și soția sa, Eugenia, au realizat un video istoric a cărui difuzare fost picătura ce a umplut paharul pentru milioane de americani. În 1991, Rodney King a fost bătut de poliție și lăsat invalid. Cei patru polițiști acuzații de forță excesivă au fost achitați. Vinovăția lui Rodney era reală, dar răspunsul poliției nu se baza pe ea. Excesul de forță, simptomatic pe atunci, a dus la un răspuns violent al societății, în stradă.

Rodney King bătut de poliție, în videoul lui George Holiday

Evident, Rodney nu era prima victimă de culoare, și nici ultima. Dar faptul că de această dată a existat un video văzut de toată țara, a contat enorm. Foarte puține erau cazurile de abuz cu probe grafice, și chiar și așa, vinovații au fost achitați. Puțin mai târziu, iconul afro-american O.J. Simpson era acuzat de asasinarea fostei sale soții, Nicole Brown, și a prietenului acesteia, Ron Goldman (13 iunie 1994). O.J. Simpson a beneficiat de cea mai bună apărare posibilă și de o unică strategie salvatoare. Procesul a fost televizat, devenind un gen de program atât de tipic american, ce combina interesul social și divertismentul. Avocații au fost capabili să transforme acest caz de violență domestică în unul rasial. Verdictul ce-l lăsa liber pe O.J. Simpson a fost un răspuns dat poliției și procuraturii din Los Angeles pentru cum au manevrat zeci de cazuri de abuzuri

rasiale, cazul Rodney King și revoltele stradale (soldate cu 55 de morți). Tensiunile rasiale extreme au costat orașul Los Angeles un miliard de dolari.

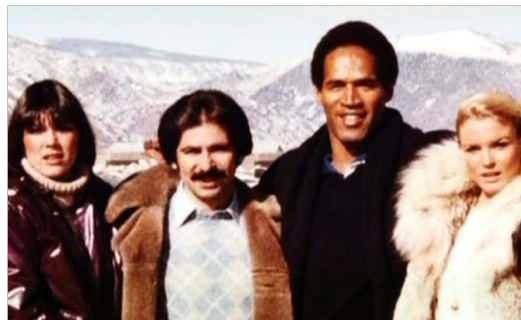
Los Angeles arde în direct și se declară starea de asediu (1991)

A fost o lecție dureroasă, nedreaptă cu familiile victimelor lui O.J. Simpson, dar, care a schimbat politica din Los Angeles și a dus la măsuri de control fără precedent, cum ar fi camerele individuale pe care agenții de poliție sunt obligați în prezent să le activeze când acționează (bodycam). Capitolele Rodney King și O.J. Simpson ale luptei rasiale americane sunt fețe opuse ale aceleași monede.

Imagine bodycam a unui agent de poliție, în orașul Los Angeles de azi

Multe detalii, aparent mărunte, au fost importante pe atunci, ca de pildă faptul că Nicole Brown era albă, iar femeile albe angajate în relații interrasiale erau rău văzute. În anii '90, societatea a considerat mult mai important aspectul rasial, iar O.J. Simpson a fost declarat nevinovat către juriu. În zilele noastre, serialul American Crime Story: The People v. O.J. Simpson reîmprospătează evenimentele de atunci, adăugând ca ingredient înțelegerea posterioară a evenimentelor, după două decenii. Societatea americană a dat atâta importanță procesului, încât a declarat mitice persoanele implicate. Printre acestea, avocatul și bunul prieten al lui O.J. Simpson, Robert Kardashian. Serialul ni-l arată ca pe o persoană religioasă, intransigentă și morală, în mare contrast cu stilul de viață al celor implicați. Americanii au învățat să pronunțe numele Kardashian și sunt în continuare atât de fideli sistemului lor mitologic, încă le răsfață și astăzi pe urmașele avocatului de ascendență armeană.

Chris Jenner, Robert Kardashian, O.J. Simpson și Nicole Brown-Simpson, două perechi de prieteni la vârsta inocenței

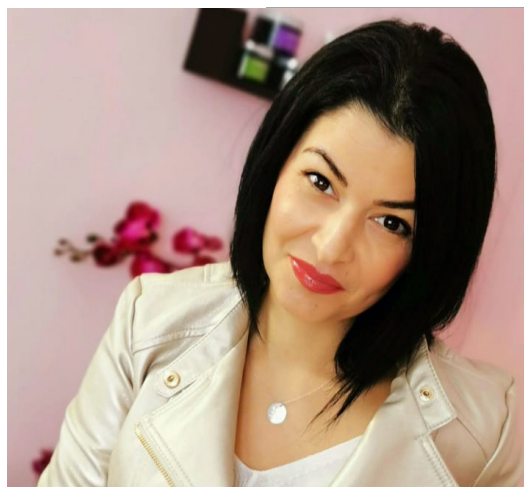
Convulsiile rasiale americane nu au dispărut, dar lectura brutalității poliției americane este azi alta. Codurile de acceptabilitate a violenței contra femeilor

s-au schimbat și ele. Trăim o decadă în care am văzut prăbușindu-se mulți bărbați puternici din cauza acuzației de abuz sexual. Codul este foarte complicat. Uneori este de ajuns un articol în presă pentru a distruge o carieră, alteori acuzatul poate să continue să își desfășoare activitatea, chiar ca președinte al Statelor Unite (cazul Donald Trump) sau poate fi recompensat ajungând judecător al Curții Supreme (cazul Brett Kavanaugh). Contextul contează și, în realitate, nu femeile au puterea de a dărâma carierele anumitor bărbați. Acuzațiile nu dau roade dacă nu sunt alese de către alți bărbați puternici, care să le promoveze și să le folosească. În realitate, societatea abia învață să fie feministă la un nivel destul de elementar, de teoretic, cam la fel cum învață să își recunoască și să își corecteze rasismul.

În prezent, procesele televizate informează și distrează la scară planetară, iar de această dată se decide cu mare subtilitate cât de tare se poate întinde coarda pe tema feminismului. Dincolo de fascinația pe care vedetele o trezesc în rândul publicului, vorbim despre teme al căror interes social este enorm. Conștiința umană, în evoluția ei, a ajuns să descopere și fața toxică a monedei utilizării feminismului.

Johnny Depp și Amber Heard în timpul procesului pentru defăimare, Fairfax, Virginia, 2022

Liderii eficienți construiesc relații strategice cu oameni din organizație dar și din afara ei. Comunicând eficient, formează relații autentice cu angajații, clienții, furnizorii sau alți colaboratori care influențează succesul organizației. Ei tratează toți oamenii cu demnitate și respect. Pentru că sunt preocupați de productivitate, eficiență și profitabilitate, liderii se concentrează pe obținerea de rezultate. Ei iau decizii care afectează viețile și destinele altor oameni. În

Abilitățile unui lider eficient

procesul de îndeplinire a obiectivelor la nivel de organizație, liderii eficienți știu că este esențial să construiască relații bazate pe sinceritate, cu oamenii implicați în îndeplinirea acestor obiective.

În general, liderii își câștigă poziția pentru că demonstrează, într-o oarecare măsură, unele dintre următoarele abilități de leadership:

-Sunt jucători de echipă. Au capacitatea de a asculta activ, să-și asume responsabilitatea propriilor rezultate, să coopereze și să comunice eficient cu ceilalți pentru a atinge obiectivele la nivel de organizație. Atitudinea lor demonstrează un respect autentic pentru ceilalți. Ei pot urma instrucțiuni; această abilitate este un punct de plecare pentru a învăța cum să-i instruiască și să-i îndrume pe alții.

-Sunt organizați și îi pot ajuta pe alții să-și organizeze activitățile. Ei demonstrează un grad înalt de cunoștințe, competențe și practică. Ei sunt capabili să stabilească priorități și să își respecte angajamentele.

-Ei știu cum să se adapteze la situațiile neprevăzute care apar sub forma unor obstacole pe parcursul îndeplinirii obiectivelor. Sunt inventivi și creativi. Sunt flexibili și pot face modificările necesare, atunci când

situația le-o cere.

-Sunt motivați și entuziasmați de munca lor. Sunt optimiști și au inițiativă. Le place ceea ce fac și se bucură de fiecare provocare deoarece pentru ei aceste provocări reprezintă oportunități de dezvoltare.

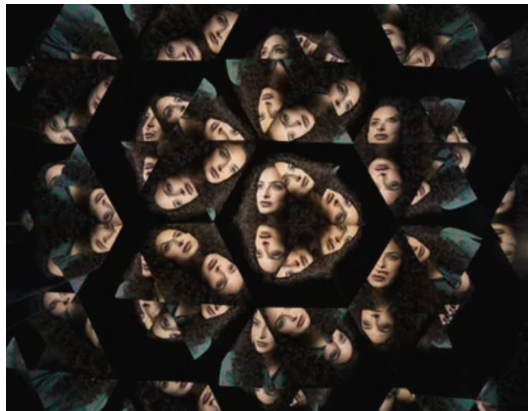
-Ei obțin rezultate. Își concentrează energia pe obiective și prioritățile care produc cel mai mare profit pentru organizația lor. Angajamentul lor de a obține rezultate tangibile creează un mediu de lucru motivant. Dau un exemplu pozitiv de consecvență obținând rezultatele necesare pentru ca organizația lor să crească.

•Ei sunt lideri. Prin exemplul lor, ei insuflă altora dorința de a excela în activitatea lor. Ei ocupă o poziție de conducere dându-le altora putere să-și asume responsabilitatea rezultatelor obținute în urma activității lor.

Așadar, liderii eficienți gestionează mediul de lucru mai degrabă decât rutina zilnică. Ei iau decizii, delegă autoritate și îi motivează pe alții creând un sentiment de responsabilitate comună.

Camelia Potârniche
Partener LMI România&LMI Spain

Prezentarea sinelui pe rețelele de socializare

Termenul de „sine” reprezintă suma reprezentărilor și evaluărilor aspectelor particulare ale propriei persoane și despre ea ca întreg. În analiza conceptului de sine este necesară realizarea unei distincții între conținutul, structura, dimensiunile și limitele acestuia. Conținutul este dat de „identitățile sociale” și „dispozițiile psihice”. Relația dintre acestea modelează structura self-ului fiecărui individ. Intensitatea, stabilitatea și consecvența, ca dimensiuni ale sinelui, definesc gândurile și calitatea sentimentelor pe care un individ le are despre propria persoană. Limitele reprezintă un soi de „anexe ale sinelui” și sunt corelate cu contextele sociale.

Conceptul de sine are trei dimensiuni: sinele actual, sinele dorit și sinele ideal. Prima este imaginea pe care individul o are despre sine în prezent. Cea de-a doua reprezintă proiecția pe care o persoană o are despre felul în care i-ar plăcea să fie, iar „sinele ideal” înglobează reprezentări despre cum ar trebui să fie individul prin prisma propriei.

„Sinele adaptativ” (working self-concept- WSC) definește latura activă și extrem de sensibilă din punct de vedere contextual a conceptului de sine, latură ce ghidează procesarea informațiilor și acțiunile de la un moment la altul. Activarea componentelor sinelui adaptativ variază în funcție de indicii contextuali. Astfel, rolurile incluse în conceptul de sine, de exemplu rolul de student, soție, profesor devin active în prezența indiciilor sociale corespunzătoare.

Teoria auto-categorizării (Self Categorization Theory- SCT) este fundamentată pe ideea că grupurile proeminente au capacitatea de a remodela fundamental percepția membrilor despre cine sunt ei, ajungându-se până la interiorizarea unui set de caracteristici și norme care altfel ar putea fi considerate drept incompatibile cu identitatea personală. SCT susține existența unui antagonism funcțional între importanța identității personale și a celei sociale. Potrivit SCT, conceptul de sine adaptativ este redefinit astfel încât identitatea personală este inhibată, iar trăsăturile, atitudinile și comportamentul sunt asimilate prototipului de grup.

În „Prezentarea sinelui în viața de zi cu zi”, Erving Goffman introduce un nou mod de conceptualizare a construcției identității folosind metafore împrumutate din dramaturgie. El analizează interacțiunile umane și diferitele moduri în care indivizii performează cu scopul de a proiecta o imagine dezirabilă. Goffman folosește metafora scenei pentru a evidenția discrepanța dintre comportamentul manifestat „pe scenă” și cel „din culise”. Asemenea unui actor, individul este conștient că în timpul interacțiunilor este observat de către „public” și va proiecta imaginea pe care dorește să o aibă în fața acestora. În culise, în schimb, comportamentul său va fi diferit, deoarece spectacolul (performance) nu mai este necesar. În acest context, mediul online poate fi văzut ca o „scenă” unde creatorii de conținut își prezintă „personajul” în dorința de a provoca reacția dorită din partea spectatorilor.

Economia actuală nu este una bazată pe informație, ci

Ana Maria Grigoriu

pe imagine, rezultatul fiind un capitalism fantasmagoric în care prestatorii de servicii își câștigă valoarea pe piață prin activitatea lor de auto-prezentare. Aceștia își construiesc, în mod intenționat, un „personaj” pentru piață. Acest stil fantasmagoric de prezentare a sinelui nu implică a fracturare a acestuia, ci, din contra, „aspiranții la succesul economic trebuie să aibă un sentiment de sine mai puternic și mai hotărât decât oricând, deoarece ei trebuie să-și adapteze strategic personajul pentru a satisface cererea pieței”.

În contextul online, de exemplu platforma YouTube, adaptarea la piață poate însemna aderarea la fenomenele sociale manifestate în cadrul acesteia și construirea unui „personaj” care să corespundă cu caracteristicile percepute ca fiind dezirabile de către public. Aceste caracteristici sunt accesibile spre a fi interpretate de către creatorii de conținut prin

analiza datelor furnizate de către algoritmul YouTube. Fenomenul „mukbang”

Termenul mukbang este format din îmbinarea cuvintelor sud-coreene „muk-da” (mâncare) și „bang-song” (difuzare) și descrie transmisiunile online în care indivizii mănâncă în fața spectatorilor și interacționează cu aceștia.

Fenomenul a apărut în 2008 pe platforma de streaming AfreecaTV. Creatorii acestui tip de conținut se autodenumesc broadcast jockeys (jochei de difuzare), iar activitatea lor se axează pe transmisiunile live în care se prezintă în timp ce mănâncă cantități importante de alimente. Interacțiunea cu spectatorii este una directă, în timp real, iar platforma oferă următorilor posibilitatea de a-i răsplăti pe creatorii preferați prin oferirea de „baloane-steel”. Acest tip de monede de internet se transformă într-o sursă de venit pentru jochei de difuzare.

Pentru a înțelege mai bine fenomenul mukbang este important să analizăm contextul și aspectele culturale care au dus la apariția și popularizarea sa. Cuvântul coreean pentru membru al familiei, „shikgu”, este derivat din caracterele chinezești care alăturate înseamnă „gurile care mănâncă”. Cuvântul descria inițial oamenii care locuiesc într-o singură casă și mănâncă împreună. Pornind de la etimologia cuvântului, deducem importanța pe care actul de a mânca împreună o are în cultura coreeană. În mod tradițional, mâncarea este servită la o masă rotundă, felul principal este amplasat în mijloc și este însoțit de numeroase garnituri. Nu există porții individuale, ci totul se împarte între comeseni. Întregul ritual este adânc înrădăcinat în valorile culturale ale poporului

coreean, ce pun accent pe comunitate. Astfel, actul de a împărți mâncarea este perceput drept o modalitate de afiliere cu ceilalți, de consolidare a relațiilor interumane.

Însă, schimbările apărute la nivelul societății sud-coreene odată cu trecerea de la mentalitatea colectivă la cea individualistă au determinat o schimbare a paradigmei, iar tot mai multe persoane ajung să ia masa în lipsa companiei. Cu toate acestea, faptul de a fi văzut mâncând singur la masă are o conotație negativă, persoana fiind percepută drept un „proscris social”.

În anul 2020 numărul de persoane care locuiesc singure a ajuns la aproape 6,6 milioane, înregistrându-se o creștere constantă în ultimii cinci ani, dar unele cutume sunt greu de ignorat, iar nevoia de apartenență persistă. Aici intervine fenomenul mukbang care oferă persoanelor singure posibilitatea de a lua parte la ritualul mesei prin intermediul jocheilor (broadcast jockeys).

Un alt aspect important care poate contribui la înțelegerea factorilor ce au determinat popularizarea acestui fenomen este satisfacția indirectă raportată de către unii urmăritori. Studiile arată că, prin expunerea la stimulii vizuali și auditivi prezenți în conținutul de tip mukbang, pofta lor de mâncare este satisfăcută indirect.

„Americanizarea” fenomenului mukbang

Fenomenul mukbang a devenit cunoscut în Statele Unite ale Americii, și ulterior în lumea întreagă, odată cu lansarea clipului celor de la Fine Brothers Entertainment, în care youtuberii faimoși reacționează la acest tip de conținut. Deși reacțiile inițiale au variat de la uimire la groază, cert este că mukbang-ul a stârnit curiozitatea și interesul publicului și al influencerilor. În aprilie 2022, Google oferă peste 17.700.000 de rezultate la căutarea termenului mukbang.

Spre deosebire de varianta coreeană, conținutul de YouTube catalogat ca mukbang nu este transmis live, ci este înregistrat și ulterior încărcat pe platformă, iar comunicarea directă lipsește, singurul feedback oferit de spectatori luând forma comentariilor. O altă deosebire constă în faptul că broadcast jockey-ii coreeni rămân în mare parte tăcuți, ceea ce înseamnă că accentul se pune aproape în întregime pe actul propriu-zis de a mânca. În Statele Unite însă, experiența seamănă mai mult cu o cină luată în compania unui cunoscut.

Realizarea conținutului de tip mukbang s-a transformat într-o alternativă de carieră pentru unii youtuberi, unii autori afirmând că broadcast jockey-ii americani ajung să câștige până la 9000 de dolari pe lună.

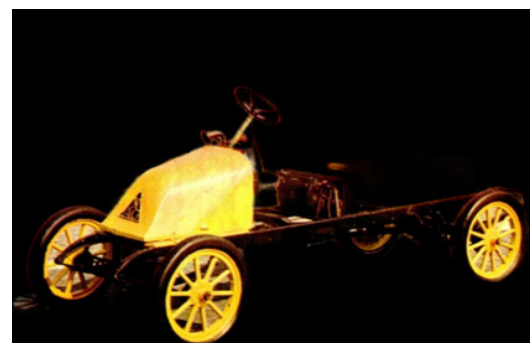
Consider necesară integrarea descrierii fenomenului mukbang din perspectiva tratării acestuia ca un tip de conținut promovat de platforma YouTube și care a atins în ultimii ani o cotă de popularitate însemnată. Aceste caracteristici au determinat adoptarea sa de către mulți youtuberi ca modalitate de sporire a propriei notorietăți.

De asemenea, apreciez drept relevantă prezentarea modului în care fenomenul în sine a suferit modificări importante în urma exagerării deliberate de către creatorii a unor caracteristici ale acestuia cu scopul obținerii mai multor vizualizări. Unul dintre cazurile cele mai șocante este cel al youtuber-ului Ssoyoung care a postat clipuri în care tortura și apoi consuma animale încă vii. Canalul ei are aproape 8 milioane de abonați.

Viena – capitala muzicii și a valsului dar și orașul „electromobilității” Istoric și perspective

din lume, un autovehicul cu propulsie duală - benzină și electrică, prezentând totodată o altă noutate: motorul integrat în roată, încât la Salonul Auto de la Paris din 1900, acest autovehicul cu tracțiune pe toate cele patru roți, considerată prima mașină cu tracțiune integrală din lume, face pur și simplu furori. De altfel, invenția lui Ferdinand Porsche a fost utilizată la autovehiculul selenar al NASA.

Automobil electric NAG – 1910

Capitala Austriei este considerată una dintre metropolele europene cu cele mai ridicate standarde de trai din lume, printre factorii contribuind la această performanță de invidiat fiind și existența unei rețele de transport foarte eficientă, nepoluantă.

Edilii Vienei obișnuiesc să numească această pitorească urbe drept orașul „electromobilității”, ținând cont de existența metroului, tramvaielor și, mai recent, a autobuzelor electrice, care vor domina în curând întregul transport urban.

Unii cred că autovehiculele electrice sunt o descoperire de dată recentă. Nu este nici pe departe adevărat. Primul autoturism electric a fost inventat de inginerul francez Gustave Trouvé (1881), dar companiile auto ce dezvoltau motoare clasice, pe benzină sau motorină, dar mai ales industria petrolieră, au avut un interes major în producerea de autoturisme consumatoare de carburanți produși din petrol și limitarea tehnologiei producătoare de automobile electrice.

Cine nu a auzit de Ferdinand Porsche? Acesta își începe cariera la Concernul de Uzine Electrice Bela Egger & Co din Viena, în 1893, iar peste câțiva ani intră în serviciul furnizorului oficial al curții regale, Jacob Lohner. El dezvoltă primul automobil hibrid

Viena a fost unul dintre primele orașe mari care au avut autobuze electrice pe străzi, vehicule de transport pasageri care aveau avantajul de a folosi nu o sofisticată infrastructură de fire aeriene, ci doar baterii. Test drive-ul cu autobuze electrice a avut loc la Viena în 1907, dar serviciul regulat nu a fost introdus până în primăvara anului 1912. Atunci, a fost deschisă oficial prima rută de autobuz electric de la Stephansplatz la Volksoper, linia fiind operată de vehiculele „**Österreichische Daimler - Tudor - Omnibus - Gesellschaft**”.

A fost un adevărat succes (numai în prima zi au fost transportate în jur de 6.500 de persoane), oamenii stăteau la coadă, doar pentru a se plimba cu acest autobuz complet silențios.

Fiecare mașină avea 13 locuri și 5 locuri în picioare, un compartiment pentru fumători, altul pentru nefumători și iluminatul interior, desigur, era electric. Viteza de deplasare era de 12 până la 15 kilometri pe oră, timpul de călătorie de la un terminal la altul în jur de zece minute. Acționarea era asigurată de motoare încorporate în roțile din față, bateria mare și grea era atașată de partea inferioară a vehiculului.

Acestea aveau un singur cusur: șoferul nu mai putea dialoga cu călătorii, nu mai oprea pe traseu, oriunde i se cerea. Așa că, de-a lungul anilor, euforia inițială a cam dispărut.

În plus, exploatarea autobuzelor electrice, relativ mici, s-a dovedit a fi neprofitabilă și prea costisitoare pentru orașul Viena, locul lor fiind luat de către tramvaiele electrice, mult mai spațioase și mai profitabile.

În cele din urmă, această supremație va dura până

în toamna anului 2012, când autobuzele electrice alimentate cu baterii vor reveni în forță în Viena.

Concernul „**Siemens**” a furnizat conceptul inovator și tehnologia de acționare. Atunci când au fost introduse, cele 12 vehicule circulând în centrul orașului au fost primele autobuze electrice moderne, produse în serie, în Europa, în ultimii ani ele asigurând o autonomie de circa 150 km.

Un capitol important îl reprezintă mașinile Poștei vieneze, acestea promovând încă de la început tehnologii bazate pe curentul electric. Cele două motoare electrice, montate în butucul roților din față dezvoltau o putere de 10 până la 15 CP, la 90 de volți. Acumulatorii aveau 44 de celule (cântărind aproximativ 900 kg), ceea ce permitea o rază de acțiune de 35 de kilometri. Din păcate, în anul 1923, constructorul autohton, „**Austro Daimler AG**”, a încetat să mai producă vehicule electrice. Au fost importate altele, din Germania, produse înainte de al doilea război mondial la Fabrica Bergmann din Berlin Wilhelmsruh.

Aceste mașini de poștă, aproape 100 de bucăți, erau foarte practice și fiabile (nu trebuiau reparate decât frânele și șasiul), ultimul fiind scos din uz abia în anul 1977. Acestea aveau un alt atu important: circulând noaptea pe străzile Vienei, ele nu făceau nici un fel de zgomot, locuitorii putând să se odihnească în liniște.

Abia după 2010, Poșta Austriacă introduce treptat bicicletele electrice, mopedele și, de asemenea, mașinile cu propulsie electrică. În curând, în transportul urban vienez vor circula doar autovehicule propulsate electric.

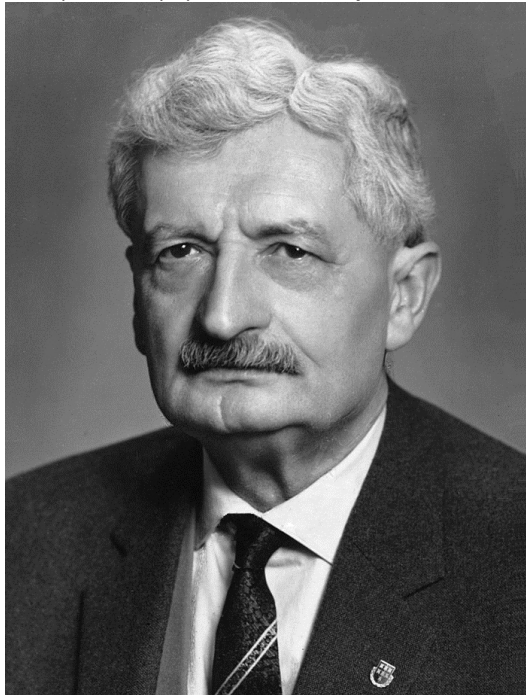
Dan Toma DULCIU
Viena

Unul dintre părinții fondatori ai rachetelor balistice și ai astronauticii mondiale, **Hermann Oberth** (25 iunie 1894, Sibiu–28 decembrie 1989, Nuremberg), este fiu al meleagurilor românești. Iată cum a început pasiunea sa pentru spațiul cosmic: Născut la Sibiu, unde tatăl său era chirurg, a primit un telescop de ziua sa, aceasta fiind un moment ce i-a schimbat destinul. Luna este cea care îl fascinează cu prezența ei, care conduce și inspiră omenirea.

Începând cu 1904, Hermann Oberth a urmat liceul umanist din Sighișoara (Schäßburg). Citind romanele lui Jules Verne, „*De la pământ la lună*” și „*Călătorie în jurul lunii*”, tânărul Hermann Oberth a pus sub semnul întrebării ipotezele pe care Jules Verne și-a bazat aventurile fictive. În anul 1912, a devenit student la medicină la Universitatea din München, participând apoi ca medic militar la Primul Război Mondial. Revine ulterior ca profesor de liceu la Mediaș. De altfel, în acest oraș din Transilvania funcționează în prezent Muzeul/Casa memorială „*Hermann Oberth*”. După război, dorește să aprofundeze studiile universitare, urmând fizica la Universitatea Tehnică din Cluj, apoi fizica și matematica la München și astronomia la Universitatea din Göttingen. Ca o consecință a arhisuficienței mai marilor științei, lucrarea sa de doctorat despre folosirea și perfecționarea rachetelor a fost respinsă, fiind considerată utopică (1922). În anul următor, acesta publică lucrarea sa fundamentală, „*Racheta în spațiul interplanetar*”, urmată în anul 1929 de cartea „*Moduri de călători în spațiu*”, principala lucrare a lui Oberth, care a intrat în literatura de specialitate drept „*Biblia astronauticii științifice*”. Devenise deja un specialist de primă mână. Între 1928 și 1929 a lucrat la Berlin în calitate de consultant științific la primul film din istorie, cu acțiunea care se desfășoară în spațiu: „*Femeile de pe Lună*” („*Frau*

Inventatori geniali, școliți în România

”Nimic nu este imposibil în lume, trebuie doar să descoperi mijloacele prin care poate fi realizat” (Hermann Oberth)

im Mond”). Filmul a fost produs de UFA-Film Co., în regia lui Fritz Lang, creație cinematografică ce a avut un succes enorm în popularizarea noii științe a rachetelor. Deși pare anecdotic, invenția epocală a lui Oberth a fost generată de rațiuni publicitare. Mai marii studioului UFA din Neubabelsberg i-au oferit lui Hermann Oberth posibilitatea de a construi o rachetă în dimensiuni reduse, dar reală, pe care să o lanseze înainte de premieră, pentru a ajuta la promovarea filmului. În acest sens, Hermann Oberth s-a pus pe treabă, mai întâi testând și dezvoltând un mic motor de rachetă, bazat pe combustibil lichid, care va rămâne în istoria zborurilor cosmice sub numele de „*duză conică*” (Kegeldüse). A fost ajutat de studenții Wernher von Braun și Rolf Engel; Racheta UFA, având doi metri înălțime, și care trebuia să se ridice la înălțimea de 40 km, invenția lui Oberth, urma să fie lansată înainte de premiera filmului. Din păcate, aceasta nu a fost terminată la timp din motive de timp și bani. Un alt episod din biografia lui Hermann Oberth, merită a fi amintit. Primul său asistent a fost un anume Alexander B. Scherschevski. Abia după 1990, când istoricii au avut acces în arhivele serviciilor secrete rusești, care pot fi acum studiate la Academia Rusă de Științe, s-a aflat că savantul originar din România era spionat de acest Scherschevski care, din noiembrie 1929 până în iulie 1931, a scris un total de 32 de rapoarte, trimise serviciului secret militar al Armatei Roșii, prin intermediul Ambasadei Sovietice din Berlin. La Moscova și Leningrad, unde deja existau primele institute de cercetare pentru tehnologia rachetelor, savanții ruși erau bine informați despre activitatea lui Oberth la Berlin.

Mai târziu, la construirea primei rachete de mari dimensiuni din lume, numită A4, dar cunoscută astăzi mai degrabă sub numele V2, s-au folosit 95 dintre invențiile și recomandările sale.

În anul 1938, Hermann Oberth a părăsit Sibiu, predând materii la Colegiul Tehnic din Viena, apoi la Colegiul Tehnic din Dresda, ajungând în final la Peenemünde, bază militară de cercetări a armatei germane. Aici a primit numele de cod „Fritz Hann” fiind înrolat în serviciu la Institutul de Cercetare al Armatei Peenemünde, în septembrie 1941.

În plin război, s-a amenajat la Felixdorf, în Austria de Jos (1940), un poligon de testare a rachetelor – Raketerversuchplatz - concepute de transilvăneanul Hermann Oberth. Felixdorf este un oraș-târg din districtul Wiener Neustadt-Land din Austria Inferioară, cu 4349 de locuitori (la 1 ianuarie 2019), aflat la aproximativ 10 km nord de Wiener Neustadt. În 1940, la propunerea lui Hermann Oberth, a fost construit un loc de testare a rachetelor în Felixdorf, pe baza unui proiect în colaborare cu Universitatea Tehnică TUV din Viena.

Prima rachetă de mare capacitate, „A4”, a fost dezvoltată la Peenemünde, sub conducerea fostului său student, Wernher von Braun, care era acum șeful Institutului de Cercetare al Armatei. În 1943, aceste rachete au fost primele rachete din lume, cu rază lungă de acțiune, care au atins de patru ori viteza sunetului și mai târziu au devenit notorii ca „V-2”. În decembrie 1943, Oberth a fost repartizat la Westfälisch-Anhaltinische Sprengstoff AG (WASAG) din Reinsdorf, lângă Wittenberg, pentru a dezvolta racheta radiocontrolată, cu combustibil solid, destinate apărării antiaeriane, pe care o concepuse. Până la sfârșitul războiului, va dezvolta rachete bazate pe combustibil solid, pentru apărare aeriană, la complexul WASAG.

În aprilie 1945, cu puțin timp înainte de sosirea Armatei Roșii, a părăsit Reinsdorf și a ajuns la Moosburg în Bavaria, unde a fost arestat de americani. După o scurtă internare, a putut să se întoarcă la familia sa din Feucht, lângă Nürnberg.

În 1947 a elaborat proiectul unei rachete cu 3 trepte, pentru explorarea cosmosului. În 1948 lucrează în calitate de consultant independent și scriitor în Elveția. În 1950 a încheiat în Italia munca pe care o începuse la WASAG. În 1953, s-a întors la Feucht pentru a ajuta la publicarea cărții sale „*Omul în spațiu*”, în care descria ideile proprii, legate de un reflector spațial, o stație spațială, o navă spațială electrică și costume de cosmonaut.

Între timp, elevul său, Wernher von Braun, fondase un institut pentru explorare spațială în Statele Unite ale Americii, la Huntsville, Alabama, unde i s-a alăturat și Hermann Oberth. Wernher von Braun a fost adus în Statele Unite, împreună cu o bună parte a echipei sale științifice de la Peenemünde, printr-o operație secretă, numită Operațiunea Paperclip. A devenit cetățean al Statelor Unite, lucrând la programul militar american ICBM (Intercontinental ballistic missiles „*rachete balistice intercontinentale*”), apoi la NASA, ca director al Centrului Marshall pentru Zboruri Spațiale (Marshall Space Flight Center) și ca șef al proiectului rachetei Saturn V, care a permis Statelor Unite să lanseze în spațiu nave din seria programului spațial Apollo, care a culminat cu aselenizarea astronautilor în misiunile spațiale Apollo 11, Apollo 12, Apollo 14, Apollo 15, Apollo 16 și Apollo 17. Aici a fost implicat într-un proiect de dezvoltare a tehnologiei spațiale în următorii zece ani. În 1960, Hermann Oberth a lucrat la Convair, în calitate de consultant tehnic, pentru proiectul dezvoltării rachetelor Atlas în Statele Unite. Criza petrolului din 1977 l-a determinat să se concentreze asupra surselor alternative de energie, aceasta ducând la experimentarea și dezvoltarea unei centrale eoliene. Principalele sale activități, după ce s-a retras, au fost însă legate de filosofie. După moartea lui, s-a deschis la Feucht „*Muzeul Spațial Hermann Oberth*”, unde cercetările sale și rezultatele lor sunt disponibile publicului. Societatea Hermann Oberth aduce laolaltă oameni de știință, cercetători și astronauti din toată lumea pentru a-i continua opera. A fost ales membru post-mortem al Academiei Române (1991).

Recunoștință românească

Hermann Oberth a vizitat România în anii 1972 și 1974, la invitația Academiei Române. Cu această ocazie i-a fost decernat Ordinul Meritul Științific – clasa I. A primit, de asemenea, titlul de doctor honoris causa al Universității din Cluj.

„*Căile navigației spațiale*”, lucrarea sa fundamentală, a văzut lumina tiparului și în limba română, însoțită de biografia acestuia.

De asemenea, la București, la Muzeul Tehnic „*Prof. ing. Dimitrie Leonida*”, s-a inaugurat o sală muzeală de astronautică (1976), la loc de cinste aflându-se și personalitatea acestui mare inventator și pionier al astronauticii mondiale, cel care, în anul 1935, a lansat la Mediaș, o rachetă cu combustibil lichid, pentru prima oară în lume.

Un muzeu și un liceu din România, o stradă, îi poartă cu mândrie numele.

Dialog literar cu autoarea de origine română **Silvia Marcu** și expoziție de pictură a artistului român **Flavius Lucăcel** la Institutul Cultural Român din Madrid

„Elemente precum diversitatea, dialogul și punțile culturale sunt cele care au oferit de-a lungul timpului posibilitatea creării Europei de azi: un loc de pace, cunoaștere reciprocă, progres și creativitate”, a fost mesajul ambasadorului României George Bologan în deschiderea dialogului literar organizat de Institutul Cultural Român din Madrid cu autoarea de origine română Silvia Marcu și scriitoarea și jurnalista spaniolă, Pepa Roma.

Evenimentul, organizat la 6 iulie sub patronajul Ambasadei României la Madrid, a prilejuit o discuție despre importanța actualității internaționale în operele literare, plecând de la cărțile autoarei Silvia Marcu: „Las fronteras de Júpiter” și „Geopolítica de Rusia y Europa Oriental”.

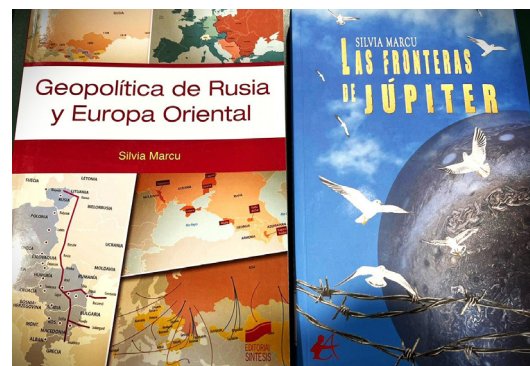
Cu o carieră științifică desfășurată preponderent în Spania, prin numeroasele sale articole și cărți publicate, Silvia Marcu este un ambasador al României, purtând cultura răsăriteană peste granițele Europei, și oferind, totodată, posibilitatea unei mai bune înțelegeri a efectului migrator îndeosebi în contextul geopolitic actual complex care trezește

sentimentul de unitate între popoare.

La finalul evenimentului, șeful misiunii diplomatice a acordat o Diplomă de excelență scriitoarei Silvia Marcu, apreciind că astfel de momente care unesc români și spanioli sub semnul artei în diverse expresii și știință, hrănesc Europa de mâine: „**Dragi creatori, autori, critici, jurnaliști, stimați invitați români și spanioli, vă transmit felicitările mele pentru munca dumneavoastră importantă, pentru deschiderea către dialog și pentru legăturile importante de cooperare pe care le creați cu aceste inițiative**”.

De asemenea, profitând de prezența la sediul Institutului Cultural Român, ambasadorul George Bologan a vizitat expoziția de pictură a artistului român **Flavius Lucăcel**, originar din Aluniș, județul Sălaj, cu tema „**Silvania din Eden**”. Până la 12 august, pasionații de artă și tradiții pot vizita această expoziție la sediul ICR Madrid, care promovează, de o manieră inedită, patrimoniul material și imaterial al Țării Silvaniei, aducând în prim plan moștenirea și meșteșugurile populare locale.

Ambasada susține scriitorii și artiștii români care prin intermediul operelor lor promovează România pe plan local și care contribuie, totodată, la îmbogățirea literaturii și culturii europene.

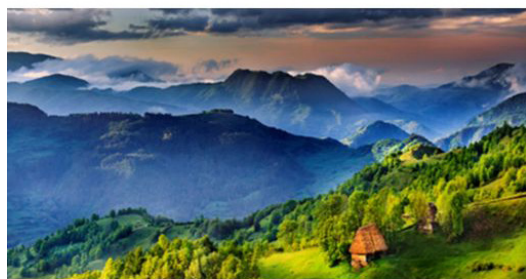
Mulțumim doamnei director Instituto Cultural Rumano Madrid/Institutul Cultural Român de la Madrid, Maria Floarea Pop, pentru găzduire și buna colaborare.

Preluare Facebook: Ambasada României în Spania / Embajada de Rumanía en España

EL PUEBLO RUMANO TRADICIONAL GENTE Y ARTESANÍAS

Te invitamos a descubrir un mundo considerado desaparecido que, con sus paisajes idílicos, habla sobre la belleza y la poesía del pueblo rumano

del 12 de julio al 18 de agosto

Museo de Artes y Costumbres Populares de Sevilla

En data de 11 iulie a.c. a avut loc inaugurarea expoziției fotografice „**Satul românesc – oameni și meșteșuguri**” a distinsului fotograf român - Sorin Onișor, proiect ce se înscrie în seria de evenimente

Expoziției fotografică

„Satul românesc – oameni și meșteșuguri”

de diplomație publică ale Consulatului General al României la Sevilla pentru anul 2022, activități ce au ca obiectiv promovarea culturii și a tradițiilor naționale. Expoziția este găzduită, în perioada 11 iulie – 18 august a.c. de prestigiosul Muzeu de artă și costume populare din Sevilla, fiind organizată în colaborare cu Institutul Cultural Român de la Madrid și cu sprijinul Ambasadei României la Madrid.

„**Satul românesc – oameni și meșteșuguri**” cuprinde o serie de fotografii, care vorbesc despre frumusețea și poezia satului românesc, prin intermediul cărora ne dorim să transmitem publicului larg o invitație de a descoperi o lume considerată dispărută – o zonă tradițională cu care trase de boi, unde țărani cu pălării cosesc fânul și, unde bunicile, cu obrazul îmbujorat, țes lână.

La inaugurare au participat alături de dl. Bogdan Stănescu, consul general al României la Sevilla, dna. Susana Cayuelas Porras, delegat al guvernului Comunității Autonome Andaluzia pentru provincia Sevilla, reprezentanți ai autorităților regionale precum și reprezentanți ai comunității de români rezidenți în Sevilla.

Muzeul de Artă și Obiceiuri Populare din Sevilla,

Pl. América, 3, 41013 Sevilla

Program de vizitare:
Marți – duminică: între orele 09:00 - 15:00, Luni: închis

Preluare Facebook: Consulatul General al României la Sevilla

LA BLUSA RUMANA

LA BLUSA RUMANA

La Blusa Rumana tiene una gran connotación en los términos de ser considerada como símbolo del Solsticio del comienzo del verano cuya fiesta se habría originado a partir de un antiguo culto al Sol donde los Gueto-Dacios tuvieron algo que ver, siendo los propios romanos a su llegada en este país los que la hicieron suya, se cree que esta noche de verano flotan en el aire toda clase de espíritu, compartiendo con hombres y mujeres toda clase de actitudes positivas, en torno a la aportación de riquezas que le dar la madre Naturaleza, siendo las vírgenes y jóvenes las que toma el protagonismo, concediendo y prediciendo las buenas virtudes del presente y el futuro.

A partir y en el tiempo presente es la vestimenta rumana la que viene recogiendo toda esa carga de simbolismo histórico, dando paso con este hecho a la transformación dialéctica muy importante para la identidad rumana, sobre todo cara al exterior donde se empieza a valorar este fenómeno.

Siendo la Blusa una de las prenda de vestir más representativa de esta País, hasta tal punto de ser distinguida como una de las prenda de carácter más Universal, consideración que le allegado de la mano de la celebración del día Internacional, de esto no es de extrañar ya que el propio Artista Henri Matisse quedo fascinado con

LA BLUSA RUMANA / IA ROMÂNEASCĂ

ella, destacando la función de belleza, equilibrio, pureza y serenidad que encontró en la figura y la vestimenta Rumana, lo mismo que sucedió con un servidor, que identificar esta prenda con el sentir Rumano, conllevado el reconocimiento explícito de todo lo que representa su historia y su Cultura para la humanidad.

Con el paso del tiempo y con la llegada de la modernidad, esta prenda empieza a coger un gran apogeo, sobre todo dentro del sector de la moda, donde hoy en día se está viendo con buenos ojos su inclusión, sobre todo por ser demandada por una población Joven, que ven en ella un aire desenfadado muy de acuerden con los tiempos que vivimos, por ello y bajo el punto de vista de un audito en esta materia, pero conecedor de ímpetu que tiene ciertas tendencias de la Modas, estoy convencido que esta prenda se le augura un futuro muy prometedor.

Que sirva el simbolismo de esta prenda para el despertar conciencias que debieran de hacer todo lo posible para que este País recupere para sí mismo algo tan importante como es el poder ocupar el papel que les corresponde en el panorama Internacional.

A. CALDERÓN de JESÚS: Analista y Critico de ART

IA ROMÂNEASCĂ

Piesă vestimentară fundamentală a portului tradițional românesc, ia sau blusa românească (termen sub care este cunoscută) se relaționează cu simbolistica perenă a Solstițiului de vară, sărbătoare ale cărei origini se asociază cu practicarea cultului Soarelui de către populația geto-dacă, romanii nefăcând altceva decât să și-o însușească odată cucerit teritoriul Daciei.

Credința populară spune că în noaptea Solstițiului de vară în aer plutesc spirite dintre cele mai diferite, împărțășind cu muritorii o viziune pozitivă în jurul

a ceea ce înseamnă bogățiile pe care Mama Natură ni le oferă iar fecioarele și femeile tinere au un rol principal în cadrul sărbătorii, acordând și făcându-se previziuni în legătură cu auspiciile prezentului și ale viitorului.

Începând din vechime până în timpul prezent, ia este piesa vestimentară românească al cărei destin adună toată această încărcătură de simbolism istoric, lucru care permite o transformare dialectica de importanță vitală pentru ceea ce înseamnă identitatea poporului român, mai ales atunci când ne referim la imaginea externă, în spațiul mondial unde începe să fie valorificat fenomenul culturii tradiționale românești.

Este o piesa vestimentară reprezentativă pentru România, până la punctul de a fi recunoscută ca având un caracter universal, apreciere venită odată cu sărbătorirea unei Zile Internaționale a lei și nu miră pe nimeni că, asemeni artistului Henri Matisse, cel care a rămas fascinat de ea și primul care a scos în evidență frumusețea, echilibrul, puritatea și seninătatea regăsite în figura și portul tradițional românesc, trăim o experiență similară, identificând-o cu simțământul românesc, aceasta aducând o recunoaștere explicită a tot ceea ce înseamnă istoria și cultura sa pentru umanitate.

Odată cu trecerea timpului și instalarea modernității, ia și-a început drumul spre apogeu, mai ales în interiorul sectorului modei, arie în care, în prezent, este bine privită includerea sa, mai ales când se vorbește de cererea de piață făcută de tineri, cei care văd în blusa românească un aer nonconformist în concordanță cu timpurile pe care le trăim.

Din acest considerent și din punctul de vedere al unui expert în materie, dar conștient de avântul anumitor tendințe în modă, sunt convins că aceste piese vestimentare i se prevede un viitor extrem de promițător.

Fie ca simbolistica acestui veșmânt să servească pentru trezirea acelor conștiințe care ar trebui să întreprindă tot ceea ce este posibil pentru ca România să recupereze, pentru sine, ceva atât de important precum este puterea de a-și ocupa locul și rolul care îi corespund în panorama internațională.

**Autor: A. CALDERÓN de JESÚS:
Analist și critic de artă**

**Traducerea și adaptarea:
Redacția ROMÂNI IN ANDALUCÍA**

LA BLUSA RUMANA

La Blusa Rumana tiene una gran connotación en los términos de ser considerada como símbolo del Solsticio del comienzo del verano cuya fiesta se habría originado a partir de un antiguo culto al Sol donde los Gueto-Dacios tuvieron algo que ver, siendo los propios romanos a su llegada en este País los que la hicieron suya, se cree que esta noche de verano flotan en el aire toda clase de espíritu, compartiendo con hombres y mujeres toda clase de actitudes positivas, en torno a la aportación de riquezas que le dar la madre Naturaleza, siendo las vírgenes y jóvenes las que toma el protagonismo, concediendo y prediciendo las buenas virtudes del presente y el futuro.

A partir y en el tiempo presente es la vestimenta Rumana la que viene recogiendo toda esa carga de simbolismo histórico, dando paso con este hecho a la transformación dialéctica muy importante para la identidad rumana, sobre todo cara al Exterior donde se empieza a valorar este fenómeno.

Siendo la Blusa una de las prenda de vestir más representativa de esta País, hasta tal punto de ser distinguida como una de las prenda de carácter más Universal, consideración que le allegado de la mano de la celebración del día Internacional, de esto no es de extrañar ya que el propio Artista Henri Matisse quedo fascinado con ella, destacando la función de belleza, equilibrio, pureza y serenidad que encontró en la figura y la vestimenta Rumana, lo mismo que sucedió con un servidor, que identificar

esta prenda con el sentir Rumano, conllevado el reconocimiento explícito de todo lo que representa su historia y su Cultura para la humanidad.

Con el paso del tiempo y con la llegada de la modernidad, esta prenda empieza a coger un gran apogeo, sobre todo dentro del sector de la moda, donde hoy en día se está viendo con buenos ojos su inclusión, sobre todo por ser demandada por una población Joven, que ven en ella un aire desenfadado muy de acuerden con los tiempos que vivimos, por ello y bajo el punto de vista de un audito en esta materia, pero conecedor de ímpetu que tiene ciertas tendencias de la Modas, estoy convencido que a esta prenda se le augura un futuro muy prometedor.

Que sirva el simbolismo de esta prenda para el despertar conciencias que debieran de hacer todo lo posible para que este País recupere para sí mismo algo tan importante como es el poder ocupar el papel que les corresponde en el panorama Internacional.

A. CALDERÓN de JESÚS: Analista y Critico

Nicolae Coande - „Vreau să fiu un poet, dublat de un strateg care conduce un grup la victorie”

Nicolae Coande s-a născut pe 23 septembrie 1962 la Osica de Sus, în valea Oltețului. Locuiește în Craiova, unde propune întâlniri cu scriitori, poeți și artiști – *pentru ca gustul literaturii și aroma prieteniei să nu piară în oraș.*

A publicat zece cărți de poezie și două antologii personale. A debutat cu placheta de poeme *“În margine”* (Ramuri, 1995), premiată de Uniunea Scriitorilor din România, după ce în 1988 a primit premiul revistei *„Ramuri”*, acordat de Marin Sorescu. Pentru aceeași carte a primit în 1995 Premiul Festivalului *„Nichita Stănescu”*, Turnu Severin (președinte de juriu, Cezar Ivănescu). Cea mai recentă carte de poeme: *“Nu sunt eu bestia”* (Casa de Editură Max Blecher, 2022). A publicat opt culegeri de publicistică, eseuri, critică literară. Cea mai recentă carte de critică literară: *“Manualul vânătorului de poeți”*, I-II (Ed. Hoffman, 2021). A primit două premii ale Uniunii Scriitorilor din România (1995, 2003). În 2019, Academia Română i-a acordat Premiul *„Mihai Eminescu”* pentru volumul *“Plagiator”* 1962 (Ed. Măiastra, 2017).

Este organizator, la Teatrul Național „Marin Sorescu” din Craiova, al *„Întâlnirilor SpectActor”* (din 2010), al *„Adunării Poeților”*, Colocviilor Naționale *„Ion D. Sîrbu”*. Editor fondator al revistei *„SpectActor”* a Naționalului craiovean (2006-prezent). În noiembrie 2012 a fost invitat de *„Goethe Institut”* Berlin la reuniunea experților în teatru din sud-estul Europei, pe tema teatrului documentar. A participat la câteva festivaluri internaționale de poezie din Austria, Serbia, România. Poeme traduse în antologii și reviste din Germania, SUA, Belgia, Serbia, Turcia, Albania, Slovacia, Slovenia.

Scriitor în rezidență invitat de fundații germane, austriece, elvețiene: Fundația *„Heinrich Böll”* (Langenbroich, Köln), 2003-2004; Fundația *„Künstlerdorf Schöppingen”* (Münsterland), 2008; *„quartier 21”*, Viena, 2014-2015; Chateau de Lavigny, Elveția, 2017.

În septembrie 2022 va fi scriitor în rezidență la Fundación Valparaíso, Mojácar (Almería), Spania.

- Există momentul ăla de dinainte să mori, momentul de „mai e puțin”. E momentul în care trebuie să vezi mormintele părinților sau să-ți întrebii copiii dacă au destule cât să îl facă pe al tău? Moartea nu e frumoasă, dar poate fi civilizată. Oamenii amabili fac să devină moartea amabilă?

- Laura Cătălina, noi ne cunoaștem doar din 19 iunie, dar cu tine pot să vorbesc și despre așa ceva. Ești un om pe care pot conta (observă că nu te fac femeie, așa, din politețea intens mediatizată azi. „Băieții” se respectă între ei, indiferent ce sex ar avea de la naștere. Oricum, eu nu-l schimb pe al meu). Destul însă cu prologul.

Andrei, băiatul meu de 12 ani, cu care merg adesea la Osica, acolo unde mama trăiește și udă grădina, mă trage adesea la cimitirul unde se odihnește tata. El nu și-l mai amintește, avea doar doi ani când Coande al II-lea – avem și noi aristocrația noastră – s-a dus. Însă cere să îi vedem oasele și vrea să afle cum arată un om după deshumare. Au trecut 10 ani de când el a plecat dintre noi, pe catalaunicele din cer. Însă oasele, cele care ne poartă în viață pe tot felul de drumuri precise, sunt aici, încă. În pământul pe care am venit și eu, cândva, în toamna lui ‘62. Atunci s-a întors de la Canal și tatăl tatălui meu, fostul cărciumar Coande (Întâiul, el a primit porecla în sat, iar în 1980 și ceva mi-am atribuit-o eu ca poet) și m-a găsit pe mine. Să vii din pușcărie și să afli de primul nepot, e ceva.

Acum, tu știi că toți avem în viață Canalul nostru. Al meu a fost mai blând, chiar dacă eu am crescut sub un cer vopsit adesea cu roșul mincinos al comunistilor. Ei l-au trimis pe Coande la canal, ei i-au răpit tatei posibilitatea de a fi un om al satului unde s-a născut: a trebuit să lucreze în țară, plecat mai mereu, pentru ca i s-a furat starea aceea

de independență pe care ne-o dorim cu toții. Acel ceva, al nostru: uneori, o cărciumă mică, unde să primim oameni și să le ascultăm poveștile. Taina lumii o știe doar cărciumarul (proverb persan).

Atunci când ajung la cimitirul din sat mă întreb de fiecare dată (oasele mele sunt mute, nu mi șoptesc nimic) dacă tatăl meu vede că eu vin cu cei doi băieți ai mei (ne însoțește mereu și Ducu, băiatul meu cel mare). Aprindem o lumânare și mai stăm de vorbă așezați pe placa unui mormânt alăturat. Andrei cere insistenț să-l deshumăm și să vorbim cu oasele lui. Noi îi promitem an de an. Încă nu am făcut-o. Amânăm să vorbim cu el, din teama că vom privi ceva în față: oasele din care ne-am născut și noi și care ne vor spune cum vor arăta oasele noastre după... Moartea e amabilă, cum spui tu, și nu ne presează. Dar e acolo, lângă mormântul pe care a crescut un pui de liliac, din ce în ce mai mare și mai bogat. Fratele meu mai taie din el, dar el crește în fiecare an verde și nepăsător.

Tatălui meu îi plăcea foarte mult liliacul. Din el, de sub el, de pe lângă el a crescut liliacul să ne spună că e primăvară și dincolo și că există miros și în ceea lume.

Andrei a mai văzut că există un mormânt vecin a care nu mai vine nimeni. Inscripția de pe cruce s-a șters și nu știm cine a fost omul/oama ale cărui/cărei oase se odihnesc acolo. Fratele meu a pus niște pietre mari pe el și zice să-l luăm noi. Avem drept de preempțiune la cumpărare, întrucât suntem vecinii cei mai apropiați. Suntem vecini cu un necunoscut uitat. Vrem să „anexăm” mormântul ăla, să avem mai mult spațiu. Pentru oasele noastre, când va trebui să ne odihnim puțin. Moartea nu este amabilă, dar intervalul dintre naștere și apariția ei bruscă, da. Ea nu vrea oasele noastre, ci ceea ce este nemuritor în noi: sufletul, spiritul care ne-a însoțit aici, pe planeta asta mică și tristă, unde oamenii mor și omoară alți oameni. Dar noi suntem poeți și cântăm viața, așa cum

este, și cu raiul și cu iadul ei, pentru că nouă nu ne este frică de moarte, vorba lui Teodor Mazilu, ci de „controlul financiar”. Să mai glumim puțin după atâta moarte vorbită...

- Pentru cine ții cu tot dinadinsul să te porți imatur?

- Sunt doi inși în mine (și în mine este un om/țipă un scai – cu versul lui Cr. Simionescu) care se contrazic neîncetat și care caută supremația. Unul, rațional și aproape pedant, care dorește ordine, claritate și eficiență, ceva ce ține de rasa germană, celălalt, un puști de 15 ani, lung și deșirat, îmbrăcat în cămașă subțire, cu părul negru-sărmos, figura subțire a călătorului în toate fanteziile promise. Un Weltkinder rătăcit în marginea dunăreană a fostei Sciția maior, cu nostalgia Mediteranei. Să nu uităm că Ovidiu a fost un exilat aici. Marea Neagră este o apă tristă, controlată de o țară tristă.

Așadar, copilul refuză maturizarea și propune o tinerețe prelungită, ucenic etern al naturii care reînvie: o primăvară continuă, alături de prieteni tineri, un soi de Arcadie unde cei maturi nu au ce căuta. Când văd cum se comportă lumea în jurul meu am două tendințe rapide: să îmi asum profilul de lider și să rezolv problemele omenirii sau să ajut și mai mult la frăgezirea ei, așteptând ca Soarele să rezolve el totul. Imaturitatea atât de bine descrisă de Gombrowicz (imaturitatea, plină de prospețime, dar și sursă nepuizabilă de neghiobii) este reacția noastră la soluțiile bătrânilor, la osificare și la înrolarea în Zidul Chinezesc al obsesiei noastre de securitate. Cărămida necesară, tăcută. Omul de pe Wall Street, cel cu banul securitar. Dolarul care camuflează setea noastră de neant. Individul zidurilor sigure și al fortificațiilor protectoare. Însă poetul, acest Hermes care a evadat chiar de la naștere din leagăn și a furat vacile unora, are nevoie de un soi de dezmărginire. Se studiază pe sine în ipostaza de copil al vieții, dar și de adult care știe că poezia, viața sunt și tékhnē, meșteșug, mială, creștere în spirală. Spiritul său liber nu acceptă constrângerile, dionisiacul iese la iveală, tot ceea ce este zarvă a luminii îl aspiră neîncetat. Vorbesc la modul general, firește, dar spunând câte ceva despre mine simt că este insuficient să intri în această ramă de viață care pândeste în oasele noastre. Suntem genetic marcați cu

ștampila finalului trist. Tragi-comic. E și un soi de neîncredere a mea în forțele proprii, o lene deloc metafizică în asuma un proiect major, o cheltuială în neesențial. Scrisul nu ajunge și scrisul nu e totul. Eu am scris versul „ratați victoria, luați o pauză”, convins că mecanismul lumii scârțâie din toate încheieturile și șuruburile: prea mult fier și prea puțin duh. Prea mult turism și prea puțină cultură. Prea mulți chef-i și prea multe guri flămânde.

E nevoie de o provocare și de un teren unde să te confrunți cu fenomenul de care vorbea un istoric ca Toynbee – avem nevoie de întâlnirea amenințătoare cu ceva superior nouă, dar nu atât de puternic încât să ne anonimizeze. Confruntarea cu un astru masiv, vag amenințător. Visez ca după 60 de ani să mă mișc în teritoriile realului cu forța unui poet dublat de un strateg care conduce un grup la victorie. Să vedem. Deocamdată, am luat o pauză.

- Cine decide când se îmbolnăvește poetul sau când se odihnește?

- Sunt om și nimic din ceea ce este omeneste nu mi-e străin (Terențiu, dacă vrei citez și în latină). Nichita, căruia-i plăceau clasicii latini (colecționa și monede romane vechi) a folosit și el sentința asta: „Sunt un om viu. / Nimic din ce-i omenesc nu mi-e străin. / Abia am timp să mă mir că exist, / dar mă bucur totdeauna că sunt.” Tot astfel, boala vine ca o mirare, dar poetul operează cu candori de care oamenii prozei nu au habar că există. Uneori boala scoate din noi ce e mai bun (nu am să-ți vorbesc de Blecher, el chiar a suferit, morbul lui Pott). E o binecuvântare în tirania bolii, numai de ne-am aminti ce a făcut Marcel Proust când boala s-a instalat definitiv. Tânăr, încă, se sufoca, la maturitate (vezi?) a refuzat să mai respire aerul celor mulți și s-a instalat în camera care i-a servit de lume. Acolo a găsit tema vieții lui: o nostalgie veche și totuși nouă după timpul pierdut, fuga în amintire după fetele în floare. Toți oamenii sunt bolnavi, dar poetul e cel care se îmbolnăvește la timp pentru a-i spune trupului că nu el comandă, deși aici e lumea lui. Când eram în spital (pancreasul) am văzut într-o iarnă un câine bătut de alții câini și nu am putut coborî să-i opresc. Asta a fost o suferință. Altădată, eram la spital în pandemie (covid cu forme ușoare) și am

văzut oamenii sufocându-se. Nu era bine, dar eu am continuat să scriu despre trei cărți de poezie pe care le luasem cu mine. Una se numea chiar așa, „Când nu mai e aer” (Radu Andriescu știe mai bine). Aveam eu dreptul să scriu când în jur oamenii se sufocau? De ce nu, dacă scrisul învinge boala (gândire magică)? Am plecat de acolo și mă gândesc adesea la oamenii ăia. Asta face un poet după ce s-a recuperat – se uită în urmă să vadă ce fac ceilalți. Însă așa cum nu m-am numit Lucian (nașii mei au vrut acest nume), ci Nicolae (mama a vrut asta), mă gândesc că numele pe care îl port înseamnă el ceva nu doar pentru mine, ci și pentru ceilalți: victoria poporului. Nike, zeița victoriei, e protectoarea numelui meu și ar trebui să fac ceva pentru a-mi merita numele. Asta și încerc: când toți ceilalți se îmbolnăvesc, mă îmbolnăvesc și eu. Dar continuu să scriu pentru vindecare. Eu sunt Băiatul plantă.

- Exhibiționismul a devenit un drept social?

- Cuvântul ăsta e atât de complicat încât e și greu de pronunțat. Tot ce este viață este expunere și ascundere. Arta nu mai înseamnă de mult să ascunzi arta, cum spuneau cei vechi. A devenit a tuturor, la vedere, pe o estradă a lumii unde cei îmbrăcați apar alături de cei goi. Când oamenii ies la proteste, cu zecile de mii, ei devin artiști ai protestului. Arta rămâne puțin în urmă atunci, chiar dacă mai sunt fani care umplu stadioane la concert sau la meciuri de fotbal. Lumea „se dă” de mult în spectacol, iar spectacolul este lumea noastră desacralizată: „De la automobil la televizor, toate bunurile selecționate de către sistemul spectacular sunt și arme pentru consolidarea continuă a condițiilor de izolare a mulțimilor însingurate. Spectacolul își regăsește tot mai concret propriile sale presupuziții. Originea spectacolului se află în pierderea unității lumii, iar expansiunea uriașă a spectacolului modern exprimă totalitatea acestei pierderi: abstracția oricărei munci specifice și abstracția generală a producției de ansamblu se traduc perfect în spectacol, al cărui mod concret de a fi este tocmai abstracția. În spectacol, o parte a lumii se reprezintă în fața lumii și îi este superioară. Spectacolul nu este decât limbajul comun al acestei separări.” (Guy Debord, Societatea spectacolului). Aici, Debord face analiza spectrală a relațiilor marxiste în societatea post-industrială. Capitalul ca imagine a propriei sale puteri. Viața celui care muncește, ca produs separat al vieții lui. Alienarea, firește. Dar oamenii continuă să aspire la condiția lor eternă și nu pot lăsa acest capital atotdolarizat să îi îngroape ca pe lingouri în seifuri cu cifru. A trăi în sărbătoarea artei înseamnă a ieși din banda rulantă a capitalului, din marele lanț financiar, din șarpele care-și mușcă coada (de aur, neapărat). Ca atare, el rupe imaginea de sine pe care i-o face acest capital expansionist și regăsește ipostasul, chipul său de la naștere și chipul său de după. Asta poate face unul care este „Om nu fantomă a capitalului/ Care-și linge sângele de sub piele/ Un ins adevărat întors din munca vieții lui.” (Nicolae Coande, cu voia ta).

Interviu de Laura Cătălina Dragomir
(continuarea interviului în numărul următor)
Castellon-Craiova, 1-8 iulie, 2022

S-a născut la 28 august 1968, la Tulcea. A absolvit Liceul Pedagogic din Constanța "Constantin Brătescu". Între anii 1986 și 2004 a fost învățătoare în municipiul Tulcea. Din anul 2004 s-a stabilit în Spania, în orașul Parla, comunitatea Madrid unde a reușit o bună adaptare centrată pe cunoașterea și integrarea comunitatii românești din localitate.

Pentru o perioadă de timp și-a desfășurat activitatea în cadrul proiectului Institutului Limbii Române, ca profesoară de "Limbă, Cultură și Civilizație Românească", în diverse unități de învățământ din localitate. Este membru fondator al Asociației Scriitorilor și Artiștilor Români din Spania / ASARS Iberica și membru al Cenaclului Literar ASARS.

A făcut parte din conducerea mai multor asociații cu caracter cultural, implicându-se activ în organizarea de evenimente cultural-artistice pentru a face cunoscute valorile poporului român, promovând constant cultura română în Comunitatea Madrid.

Este mediator și promotor cultural, președinta Asociației de Intervenție Socio - Educativă și Mediere Interculturală "SurDisueña" și coordonatoarea Grupului Vocal "Lira".

Mioara Rîșnoveanu Carceanschi

"Gând despre dragoste"

A participat la întâlniri poetice în spațiul iberic precum și la a patra ediție a „Întâlnirii Internaționale de Artă din Guillena” (Sevilla) din aprilie 2015, la care România a fost invitat special alături de alte 20 de țări, o ediție la care țara noastră a fost reprezentată de către ASARS Iberica.

Face parte din Cenaclul Literar de la Cluj din anul 2018. Debutul editorial a avut loc în același an, în volumul colectiv "Cercul Poeților - Antologie de Poezie, Vol.2". La începutul anului 2020 a publicat volumul de debut „Aproape urban” la Editura Colorama din Cluj.

Grupaje ale poemelor sale au apărut în mai multe reviste de prestigiu aflate sub egida Uniunii Scriitorilor din România: Luceafărul de dimineață, Mișcarea Literară, Tribuna, Orașul, Hyperion iar cronicile la volumul său de debut au fost semnate de către poeți și critici literari, membri ai Uniunii Scriitorilor – Emilia Poenaru Moldovan, Ion Cristofor și Diana Dobrița Bîlea.

"...Mioara Rîșnoveanu concentrează experiența sa despre lumea exterioară în inconștient, de unde o extrage și o folosește la edificarea lumii sale interioare. Acest joc al contrastelor, între forțele care tind spre exterior și cele care îi dezvăluie tulburătoarele profunzimi ale vieții, generează acel conflict creator cu rezultate bune pentru poezia scrisă de autoare.

Aproape fiecare poezie din volum

vorbesc despre iubire, sub o formă sau alta, prinzând în canavaua sa culorile tuturor tribulațiilor sentimentale care-l definesc pe un îndrăgostit.

...

Urbanitatea fără echivoc a Mioarei Rîșnoveanu o împiedică să-și exhibe toate conflictele eului poetic într-un mod rudimentar și patetic, talentul și lucrul asiduu de șlefuire a fiecărui cuvânt fiindu-i aliați de nădejde pe acest drum aspru și sublim al Poeziei."

Emilia Poenaru MOLDOVAN
(fragment din prefața volumului
„Aproape urban”)

Cromatică

*S-a apucat viața asta de pictat.
Se joacă
peste vinețiul acestei dimineți
cu vâzdub brăzdat de aripi albe
peste turburele apelor
ce-mi călătoresc pe sub fereastră.
În prea marea liniște,
înmoaie penelul în zgomotul unei foreze
ce mușcă nemiloasă din maluri
de parcă ar vrea să interzică negrul în spectrul
culorilor.
A pictat și case tăcute pe celălalt mal;
la fel de tăcute
ca și tristețile ce coboară din cer.
Urlă, zguduindu-mi dimineața,
un gigant din Panama.
Astăzi, viața asta nu folosește galben;
l-a trimis în peninsule, spre sud...
Astăzi, nici miere nu mai am.
Cât de amară îmi este cafeaua!*

Adio

*Mi-am strâns în bagajul de mână
soarele și plajele,
un bloc notes pentru câte vreun vers rătăcit
și-am lăsat loc pentru o fotografie-
captura unui moment netrăit încă.
Plec pentru că vara mea s-a rătăcit sau a murit.
Am căutat-o zadarnic.
Mi-au obosit așteptările de refuzul ei mut de a
reveni!
Îmi aștern plaja lângă un munte
să fac hotar între haos și cald,
între versul de ieri și poemele de mâine.
Îmi pun căștile la urechi;
netulburată, desculță,
las urme peste ierburile proaspete
și caut o mare
pentru o reușită și minunată fotografie!*

SCURTĂ ISTORIE A ROMÂNILOR PE ÎNȚELESUL TUTUROR

APARIȚIA ROMÂNILOR ÎN SPAȚIUL CARPATO-PONTO-BALCANIC

Col.(r) Dr. Mircea Dogaru

Restabilind unitatea Imperiului, protoromânul Iustinian, ultimul mare împărat latinofon, în vechea tradiție romană, a luat măsuri de refacere a cetăților și orașelor distruse și a unității spirituale a celor din stirpea sa, prin înființarea, pentru toți **"românii"** a diocezei Justinianei Prima (535) cât și măsuri coercitive. Este posibil ca tocmai Justinian să fi întreprins prima strămutare de populație latinofonă, protoromânească, de la Dunăre, ca represalii, la sud de linia Jireek-Philippide-Skok, de unde amintirile armânilor sudici (inclusiv cântece despre ... Dunăre) că strămoșii lor trăiau în preajma fluviului și indicațiile cvasiidentice ale lui Kekaumenos, Constantin Porphyrogenetul și Ioan Cantacuzino: **"Ei locuiau mai întâi pe râul Dunăre și Saos, râu pe care acum îl numim Sava, unde locuiesc mai de curând sârbii, în locuri întărite și greu accesibile. Bazându-se pe acestea s-au prefăcut că nutresc prietenie și că sunt supuși față de împărații de mai de mult ai romeilor (bizantinilor = grecilor – n.n.) și, ieșind din întăriturile lor, prădau ținuturile romeilor. De aceea, romeii, mâniindu-se, au pornit împotriva lor și i-au zdrobit. Și aceștia fugind de acolo s-au împrăștiat în tot Epirul și toată Macedonia iar cei mai mulți dintre ei s-au așezat în Elada"**.

O tradiție asemănătoare, a existat până la începutul anilor 70 ai veacului trecut și în Peninsula Sinai, unde un grup islamizat susținea că aparține populației **"llah"** (vlah, ulaq în limbile turcice) creștină, adusă de Iustinian de la Dunăre, ultima bătrână care mai vorbea **"llah"** și era creștină, stingându-se, în tribul lor, la sfârșitul veacului XVIII.

În timp, victoria imperială avea să se transforme, însă, în înfrângere.

Represiunea și colaborarea antibizantină cu **"barbarii"**

Vitalian apelase la sprijinul militar atât al **"romanilor"** de la nord de Dunăre cât și al barbarilor nou iviți la frontieră – cutrigurii și slavii. Expedițiile acestora vor continua, destabilizând provinciile nord - balcanice, provocând contraofensiva, tragic sfârșită a trupelor generalului Chilbudios în anul 534. Sprijiniți de anți (sarmați) care apar la Dunărea maritimă în 550, și de **"romani"**, slavii și cutrigurii vor ierna în Imperiu în iarna 550/551, devastând până în 559 întreaga Peninsula Balcanică. Învinși, se vor subordona avarilor kaganului Baian, veniți în același an și care, eșuând în încercarea de a se stabili la sud de Dunăre, vor întemeia un kaganat în Pannonia (567).

În contact încă din Nordul Mării Negre cu **"romanii"** (Euagrios Scolasticul), avarii și slavii, având la remorcă triburi mai puțin puternice (cutriguri, onogunduri, anți, etc.), vor organiza, de la nord de fluviu, raid după raid în Imperiu până la sfârșitul acestui veac VI, prilejuind afirmarea militară a **"neamului"** pe care îl putem numi **"protoromân"**, în cursul acestei lupte putând fi auzită expresia **"în limba maternă"** sau **"băștinașă"**, **"Torna, torna, fratre"**. Iar dacă, prin tradiție, încă erau **"romani"** în armata bizantină, recrutați la sud de fluviu, majoritatea, alături de cei nordici vor lupta de partea barbarilor. Și aceasta este realitatea pe care o deplânge în ultimii ani ai secolului, Strategikonul lui Maurikios (582-602): **"De așa-zisii refugiați trimiși să ne arate drumurile și să ne descopere pe cineva, trebuie să ne păzim cu strășnicie; măcar că sunt romani, ei au căpătat cu vremea această calitate: au uitat cu totul de ai lor (de bizantini n.n.) și sunt mai cu tragere de inimă față de dușmani..."**. De ce această **"calitate"**? Nu numai datorită aspectelor socio-economice, fiscului apăsător și corupției instituțiilor imperiale, ci și faptului că **"romanii"** se simțeau altceva decât bizantinii, deoarece, și aceasta este o cauză majoră a încheierii entice românești,

ignorată de istorici, societatea bizantină începuse să se grecezeze în cursul secolului VI, proces devenit ireversibil în veacurile VII-VIII. Nereușind păstrarea latinității, a tradițiilor romane ale Imperiului de Răsărit, prin împărații pe care i-a dat și prin măsurile acestora, societatea latinofonă, adevărata societate **"romană"**, se separă, optând pentru alianța cu barbarii, care îi garantează modul de viață tradițional, împotriva Bizanțului greceizat, care îi oferea doar povara fiscului imperial.

Relațiile românilor vechi cu popoarele migratoare, aflate pe o treaptă inferioară de dezvoltare și care, tinzând să ajungă la Constantinopol sau la Roma, după un temporar popas la nord de fluviu, s-au scurs, pe culoarul dobrogean, în Peninsula Balcanică, sau, prin Pannonia, în Italia, au urmat un curs evolutiv similar - de la lupta armată a uniunilor de obști (**"romaniilor populare"**) la înțelegere în urma încheierii unui **"contract"**. Rezistența armată a românilor este confirmată atât de descoperirile arheologice, de tipologia și denumirea armelor, elemente de tactică și strategie moștenite de la înaintași și folosite de autohtoni, cât și de izvoarele narrative privind poziția vlahilor sau **"românilor"** în contextul confruntărilor huno-germanice sau avaro-slavo-bizantine. În mod similar, în zone strict delimitate, arheologia atestă conviețuirea **"barbarilor"** cu autohtonii, de la care au împrumutat un modus vivendi superior, cunoștințe, credința (creștină), etc., iar izvoarele narrative sugerează încheierea, după consumarea luptelor a unei înțelegeri între căpeteniile semințiilor nomade și autohtonii sedentari. **"Ieșiți arași și semănați"** – ar fi declarat unul dintre șefii avari – **"noi vă vom lua numai jumătate ca dare"** (Mihail Sirianul). Este explicația faptului că, pentru călărețul a cărui patrie era orizontul necuprins, oamenii locului constituiau principala bogăție a pământului. Pentru că ei erau cei care îl puneau în valoare cultivându-l! Ei produceau grânele,

mierea și vinul, legumele și fructele, ei creșteau păsări, animale mari și mici, ei extrăgeau sarea, minereul de fier, aurul și argintul din vechile mine romane, ei prelucrau metalele făurind neîntrecutele unelte, arme și podoabe. Adică tot ce le era necesar populațiilor în continua mișcare, neproducătoare. În schimbul unor astfel de bunuri pretinse drept plată (tribut) războinicii călări se angajau să apere comunitățile românești sedentare împotriva atacurilor altor migratori. Astfel aveau să se reglementeze raporturile autohtonilor cu goții, hunii, gepizii, avarii, bulgarii, pecenegii, cumanii și tătarii. De cu totul altă natură aveau să fie însă raporturile cu slavii și maghiarii. Primii, așezându-se în grupuri compacte, după anul 602, îndeosebi în deceniile 5-8 ale secolului VII, la sud de Dunăre, au silit obștile românești la o perpetuă rezistență și, după pierderea pământurilor din zone deschise, la replierea la nord de fluviu sau în regiunile muntoase ușor de apărat, de unde, treptat, se vor extinde spre sud până în insulele arhipelagului grecesc (aromânii). Maghiarii, la rândul lor, au dislocat populația românească dintre Dunărea de Mijloc și Tisa în veacul X, obligând majoritatea locuitorilor să caute protecția centurii mlăștinoase a Tisei și a Carpaților Occidentali sau să se replieze spre Adriatica (istroromânii). Moment de răscruce în istoria românilor, cumpăna secolelor IX și X marca începutul frământatei epoci de accelerare, pe fundalul rezistenței în fața valului maghiar și al luptei împotriva dominației bizantine, a procesului de unificare statală, pe spații largi, a teritoriilor românești, proces la capătul căreia vor apare, ca state de-sine-stătătoare pe harta Europei, Țările Române: Transilvania (**"Valachia Tran-Siuana"**, sec. X) **"Imperiul"** Asăneștilor (**"Vlahia care este Țara lui Asan"**) Vlahia Mare Thessalică, cele din Etolia, Epir, Acarnania (sec. XII), Muntenia (Vlachia), Țara Cărvunei, ulterior Dobrogea (**"Alu-alak"**) și Moldova (Valachia Minor) (sec. XIV).

Juan Jose G. Garcia:

”România este un tezaur al Europei”

Juan Jose G. Garcia este președintele-fondator al Casei Române de Cultură Getafe (Madrid, Spania), o instituție culturală prestigioasă și deosebit de importantă pentru comunitatea românilor din Madrid.

Getafe reunește o populație de origine română din capitala Spaniei, aproximativ 4600 români din cei 194 000 locuitori.

În acest context, nu întâmplător, Juan Jose G Garcia are un destin aparte. Născut și educat în Spania, angajat al Ministerului Apărării de peste 20 de ani, îndrăgostit de România, este căsătorit cu o româncă din Maramureș și împreună au o fetiță de 5 ani, care deține dubla cetățenie (spaniolă și română).

Un amănunt interesant: Getafe este considerat centrul spiritual al Spaniei, având și un Monument al Inimii Sacre a lui Iisus.

Președinte al filialei spaniole al Federației de Artă, Muzică și Sport, Juan Jose G Garcia este și membru al Consiliului de Administrație, în calitate de trezorer, al Casei Regionale de Castilla la Mancha din Getafe. Aceasta deține o clădire de 400 de metri pătrați cu o scenă care este cea mai mare din Getafe după celebrul teatru “Federico García Lorca”.

Great Fashion: Vă mulțumim pentru că ați acceptat invitația noastră de a ne acorda un interviu. Cum este România, ce vă place la țara noastră? Cum sunt românii în Spania, în Madrid în special?

Jose G Garcia: *România este o țară seducătoare prin arhitectura, peisajele, gastronomia și anotimpurile sale, anual se arată cu adevărat în toată splendoarea sa. În definitiv, ea este un tezaur al Europei! Românii pe care îi cunosc sunt oameni splendizi! În aparență, se poate gândi că sunt seci, distanți, ca fire. Dar nu e așa, nu sunt oameni închiși, ci amabili și foarte, foarte muncitori.*

Great Fashion: Cum ați cunoscut România? Care este atmosfera în familia dvs. bilingvă, între Madrid și Maramureș?

Jose G Garcia: *Am cunoscut România prin soția mea, care este din zona Maramureșului. O regiune foarte seducătoare!*

Mediul familial nu influențează cu nimic faptul de a fi bilingv. Din moment ce soția mea abia vorbește românește acasă. Imi spune că îi este mai ușor pentru că gândește în spaniolă! Poate pentru că a studiat aici are o anume influență. În plus, îi vorbește fetei în română și ea răspunde în spaniolă și pe deasupra îi spune că suntem în Spania.

Great Fashion: Constituită ca un loc de reunire a românilor cu originile, obiceiurile și tradițiile strămoșești, Casa Română de Cultura Getafe are, printre obiectivele sale majore, citez, din programul său, “incurajarea familiilor imigrante din România să se consolideze într-un spațiu sigur de bunăstare și socializare, cooperarea în dezvoltarea și perfecționarea culturii comunității românești în toate manifestările sale, acordarea de diverse ajutoare de caritate și sociale pentru a evita excluderea socială, promovarea și sprijinirea activităților și inițiativelor benefice ale culturii în toate formele sale, pentru coexistența civică și

interculturală a spaniolilor și a românilor.” Dvs. aveți o carieră complexă. Ce reprezintă, concret, Casa Română de Cultură Getafe? Ce proiecte aveți pentru acest an?

Jose G Garcia: *Casa Română de Cultură este o asociație care s-a născut cu preocuparea ca românii și copiii născuți în Spania să aibă un loc de întâlnire cu originile, să-și cunoască rădăcinile și să-și mențină obiceiurile. La fel, ne dorim să fie și o referință la nivel cultural. Membrii sunt acceptați în mod gratuit, iar evenimentele sau activitățile sunt, de asemenea, gratuite, nu se percep taxe. Proiectul din acest an, în special pe 30 iulie, se concentrează pe aniversarea a 160 de ani a diplomației moderne. A doua parte este despre biografia lui Grigore Gafencu, promotor al unei Europe Unite, și despre Smaranda Brăescu, intrucât este un an dedicat ei. Partea a treia este constituită din expoziția fotografică “Maramureșul, ușa tradiției”, în colaborare cu Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale „Liviu Borlan” din Maramureș, împreună cu un moment artistic dedicat lui Nicolae Sabau.*

În octombrie avem un eveniment dedicat centenarului încoronării Regilor Ferdinand I și Maria, ca Regi ai României Mari la Alba Iulia, în care realizăm câteva monede comemorative pentru acel act. În noiembrie, un Festival Internațional de Poezie, coordonat de președintele de onoare, poetul Vasile Muste. În decembrie, un eveniment dedicat zilei României cu conferințe despre Simbolurile naționale și contextul istoric al unui astfel de act nobil.

Great Fashion: Din 2015, doamna Sara Hernández Barroso este Primarul din Getafe Madrid. Cum colaborați cu dânsa pentru realizarea obiectivelor asociației culturale Casa Română de Cultură Getafe?

Jose G Garcia: *Primarul Sara este o femeie minunată, apropiată, foarte muncitoare și foarte*

implicată cu populația, inclusiv cu populația românească. Pentru atingerea obiectivelor, am în vedere un lucru clar: nu trebuie să cer bani partenerilor; pentru evenimente, le-am cerut mereu oamenilor de afaceri din zonă sprijin pentru nevoi materiale sau logistică. Cât despre primărie, va trebui să mă întâlnesc cu doamna primar în scurt timp și propunerile mele către Consiliul Local vizează diferite strategii privind promovarea și îmbunătățirea integrării sociale, culturale și muncii a populației românești din Getafe. Obiectivele sunt concentrate pe două domenii de bază: educație și angajare. De asemenea, propun Consiliului Local să se poată promova și să fie asigurată, în acele școli în care sunt înscriși copiii români, o oră de activități extrașcolare pentru a învăța și cultiva propria limba.

Great Fashion: România și Spania au multe valori comune: istorice, culturale, religioase și chiar politice, Majestatea Sa Regina Emerită Sofia a Spaniei fiind verișoara Majestății Sale Regele Mihai al României. Care este relația dintre monarhie și democrație? Ce reprezintă în prezent monarhia în general (pe glob) și monarhia spaniolă în special (pentru spanioli)?

Jose G Garcia: *Majestățile Lor Regele Juan Carlos și Regina Sofia au vizitat Bucureștiul în decembrie 2017 pentru a participa la ritualurile funerare ale Regelui Mihai I al României. Au fost primiți de Președintele Iohannis. Regele este șeful statului, el este autoritatea supremă și reprezintă unitatea și continuitatea. Este cea mai mare personalitate diplomatică din țară. Domnește, dar nu stăpânește. Respectă deciziile luate în Parlament. Este o onoare pentru mine să fiu monarhist. Coroana face multe pentru Spania. Munca diplomatică este tăcută, dar foarte eficientă.*

Un interviu realizat de Great Fashion

Românii din regiunea capitalei Spaniei au un nou mijloc de promovare și ajutor reciproc, prin asociația "Casa Română de Cultură". Înființată recent la Getafe, asociația, născută din inițiativa unui grup de români, își propune, printre altele, promovarea obiceiurilor și tradițiilor românești, colaborarea cu societatea civilă spaniolă, ajutorarea semenilor aflați în dificultate.

Juan José García, președinte Casa Română de Cultură, Getafe: **"Apariția acestei noi «Case» a izvorât din preocuparea unui grup de persoane de origine română cu obiectivul de a înființa o «casă» ca un loc de reîntâlnire cu originile, obiceiurile și tradițiile strămoșești, astfel încât copiii născuți pe teritoriul spaniol să trăiască un astfel de mod de viață. De asemenea, asociația urmărește să însoțească și să ajute persoanele care întâmpină dificultăți, astfel încât să se poată integra în societate. Asociația noastră are printre obiectivele sale încurajarea familiilor imigrante din România să se adapteze într-un spațiu stabil și sociabil, în care toți să își poată cultiva rădăcinile; cooperarea în dezvoltarea și perfecționarea culturii comunității românești în toate manifestările sale; sprijin caritabil și social pentru a evita excluderea socială; pentru a promova și sprijini activitățile și inițiativele benefice**

O nouă inițiativă în sprijinul românilor din Spania: Casa Română de Cultură, Getafe

ale culturii în toate formele sale, pentru a promova coexistența armonioasă civică și interculturală a spaniolilor și a românilor. De asemenea, asociația noastră își propune să inițieze o serie de activități culturale și tradiționale."

Președinte de onoare al Casei de Cultură este scriitorul Vasile Muste, autor a 22 de cărți, poet, eseist, jurnalist, membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Născut în orașul Coruieni, Maramureș, Vasile Muste s-a stabilit la Sighetu Marmăției, unde a fost director al Casei Municipale de Cultură, a fost și șef de secție la Centrul Cultural Sighetu Marmăției. S-a evidențiat în mod deosebit prin calitatea de organizator al Festivalului Internațional de Poezie din localitate. A fost corespondent la RADIO CLUJ și Studiourile GALAXIA; redactor al revistei literare LITERA NORDULUI, al ziarului CLIPA, al revistei NORD MAGAZIN, redactor-șef al publicațiilor TISA, etc. De asemenea, a fost redactor-șef al revistei Marmăția literară. A debutat literar în 1975, în emisiunea „Valul pentru minte, inimă și literatură” de la Radio Cluj. A fost distins cu

numeroase premii naționale la festivaluri din: Sebeș-Alba; Bistrița, Satu Mare, Botoșani, Constanța, Brăila, Teleorman, București, Slatina, Oravița, Sighetu Marmăției. A reprezentat România la FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE de la Olomouc, Cehia, 2003, (Poezie fără frontiere). A publicat grupaje de poezie în: România literară, Steaua, Tribuna, Astra, Ateneu, Orizont, Archeus, Hyperion, Cronica, Nord Literar, Art Panorama, Contemporanul, Amurg sentimental, Arcadia, Convorbiri Literare, Transilvania, Litera Nordului, Familia, Linternet, Poezie, Mișcare literară, Flor Latina (Serbia), Balada (Germania), Literatură Und Kritik (Austria), etc. Poeziile sale au fost publicate în mai multe antologii din România și din alte țări. Selecții din poezia sa au fost traduse în engleză, germană, ucraineană, maghiară, cehă, italiană, slovacă, albaneză și franceză.

DEPARTAMENTUL PENTRU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Comunicat de presă

Federația Asociațiilor de Români din Andalucia FARA a obținut în acest an un sprijin financiar din partea Departamentului pentru Români de Pretutindeni (DRP), în valoare de 39.145,50 lei pentru derularea proiectului Transmiterea culturii și limbii române prin educație

Acest proiect are ca obiectiv principal transmiterea limbii și tradițiilor noastre tinerei generații în comunitatea românilor din Andalucia și se va desfășura în Spania, Andalucia, în localitățile Cordoba, Malaga, Sevilla, Huelva, Palos de

la Frontera și El Ejido organizate de Asociația de romani ARDEALUL, Palos de la Frontera, Asociația de români CARISMA JUVENIL din Malaga, Asociația hispanoromână din Cordoba TRAIAN, Asociația românilor POVESTEABECEDARULUI din Sevilla, Asociația românilor ROMANATI din El Ejido, Almeria, Asociația femeilor românce din Cordoba, Asociația românilor din Huelva CASA ROMÂNIEI.

Fondurile nerambursabile atrase de asociație în cadrul Sesiunii de

Finanțare 2022, lansată de DERP, vor fi direcționate într-o serie de activități precum ateliere și campanii de informare, la care sunt așteptați peste 250 participanți.

În același timp, vor acoperi dezvoltarea asociațiilor prin promovarea muncii în echipă și implementarea unor elemente de creșterea gradului de conștientizare a apartenenței la identitatea românească în comunitatea românilor din Andalucia.

Departamentul pentru Români de Pretutindeni sprijină activitatea

românilor de pretutindeni și acordă finanțări nerambursabile proiectelor dezvoltate de mediul asociativ, care urmăresc păstrarea, dezvoltarea și afirmarea identității etnice, culturale, religioase și lingvistice a românilor din vecinătate și din diaspora, precum și întărirea legăturilor dintre România și comunitățile românești din afara granițelor țării.

**Președinte Federația Asociațiilor de Români din Andalucia FARA
Gabriela Stan**

MISTER LICURICI (interviu imaginar)

Dragii mei cititori, azi vă voi prezenta un interviu realizat cu marele și renumitul influencer de pe rețelele de socializare cunoscut îndeobște sub numele de Mister Licurici. M-am gândit că ar fi interesant de știut modul cum s-a lansat pe piață, evoluția lui de până acum și ce planuri are pentru viitor, așa că l-am contactat, l-am interviuat și iată ce a ieșit:

Reporter: Bună ziua, Mister Licurici!

Mister Licurici: Bună ziua!

Reporter: Scurt și la obiect—care este numele dumneavoastră real?

Mister Licurici: Mă numesc Luminel Negurici.

Reporter: Păi și de unde pseudonimul Mister Licurici? De ce Licurici și nu altfel?

Mister Licurici: E foarte simplu. Bunica mea – Dumnezeu s-o ierte!— nu a reușit niciodată să-mi spună pe numele meu de botez, adică Luminel, un fel de masculin de la numele Luminița. Ea, sârmana, îmi spunea invariabil Licurici pentru că începuse să uite și, ori de câte ori voia să mă strige, întrucât nu își aducea aminte numele meu, care suna ciudat pentru ea, asocia numele cu lumina și îmi spunea cum știa ea, adică Licurici. Și de aici numele de influencer, la care am mai adăugat eu particula Mister ca să pară mai interesant.

Reporter: Adică după părerea bunicii dumneavoastră v-ați fi numit Licurici Negurici?

Mister Licurici: Ha, ha, ha!... Da, cam așa ceva.

Reporter: Sunteți deja cel mai renumit influencer cu milioane de vizualizări zilnice, cu fan-cluburi, cu mulți bani câștigați, cu faimă șamd. Ați căpătat, practic, statutul de vedetă. Ne puteți spune cum a început cariera dumneavoastră fulminantă? Care au fost primele postări, practic cum ați debutat?

Mister Licurici: Sigur! Cu mare drag. Totul a început acum trei ani când am căpătat - de nu știu unde -, o frumoasă și săcâitoare scarlatină și am fost nevoit să stau izolat în camera mea. În afară de mâncărurile specifice bolii mă deranja foarte mult acea formă de izolare și simțeam nevoia să fac ceva care să mă scape de plictiseală, să mă scoată din acea stare. Atunci am aprins prima oară camera video a tabletei pe care mă jucam și m-am înregistrat în timp ce aprindeam un chibrit. Vă mărturisesc că am înregistrat acea mișcare foarte simplă de aprindere a chibritului mai mult în glumă, pentru că nu mă gândeam eu că ar exista cineva pe lumea asta care să nu știe cum se

aprinde un chibrit. Ei bine aveam să constat că mă înșelasem.

Reporter: Ați primit like-uri?

Mister Licurici: 35 de bucăți în primele zece minute de la postare. Și în plus zece comentarii cu textul „*Extraordinar!*”, nouă comentarii cu textul „*Felicitări!*”, șase comentarii cu textul „*Habar n-aveam!*” și trei comentarii cu textul „*Mai vrem de-astea!*”. Până a doua zi am primit peste 500 de like-uri, sheruri nenumărate, o grămadă de alte comentarii de felicitare și gif-uri asociate. Vă dați seama cât de mult mă înșelasem?

Reporter: Pe urmă?

Mister Licurici: A doua zi am revenit cu a doua postare în care le-am spus „*Astăzi vă voi arăta cum se bagă pe mână corect o mânășă cu cinci degete!*” Am derulat acțiunea respectivă cu răbdare în fața camerei video și am postat-o pe internet. A fost o explozie de comentarii de felicitări, de like-uri, de sheruri, cel puțin dublu față de ziua anterioară. Ei bine asta m-a încurajat și am continuat să postez în fiecare zi câte o acțiune simplă pe înțelesul tuturor, chiar și după ce am scăpat de scarlatină. Îmi amintesc că după un timp am început să primesc cereri cu privire la ce ar dori urmăritorii mei să vadă. Dintre cele mai colorate și cele mai năstrușnice. De exemplu cineva îmi cerea să prezint cum se ascute un creion cu ascuțitoarea, altul —cum se aprinde becul de la întrerupător, altcineva îmi sugera să postez cum se pune în funcțiune un duș, dar cea mai tare propunere a fost să arăt de care parte se ține un ciocan atunci când batem un cui în perete, pentru că zicea persoana respectivă că are mai mulți prieteni care susțin variante diferite cu privire la prinderea în mână a ciocanului și voiau să-i lămuresc eu. Atunci mi-am dat seama că sunt foarte mulți... ignoranți sau... neștiutori pe lumea asta.

Reporter: Vă feriți atât de delicat să le spuneți de-a dreptul proști.

Mister Licurici: Vă dați seama că nu-mi permit acest lux, întrucât ei sunt publicul meu plătit, clienții mei cum ar veni. Dacă nu ar exista ei, postările mele nu ar mai avea niciun rost.

Reporter: Ați simțit vreodată că sunteți imitat?

Mister Licurici: O, da! Ba chiar de mai multe ori decât puteam să-mi închipui eu că se poate întâmpla acest lucru. De exemplu, odată, din grabă, am apărut în postare cu tricoul îmbrăcat pe dos. A doua zi prin oraș majoritatea tinerilor purtau tricourile întoarse pe dos. Altă dată am testat piața și am apărut încălțat cu pantofi sport de aceeași marcă, dar de culori diferite. A doua zi foarte mulți tineri purtau încălțărilor la fel. Atunci mi-am dat seama că demersul meu are și

o latură periculoasă. Mai ales că trecusem deja de 3 milioane de urmăritori. Dar nu am fost singurul care a realizat acest aspect. Ochiul din umbră erau și ei vigilenți la evoluția mea și atunci am început să primesc telefoane cu variate oferte bănoase de la tot felul de entități.

Reporter: De unde anume, dacă ne puteți spune acest lucru?

Mister Licurici: De peste tot, de la reprezentanți ai partidelor politice, la oameni de afaceri, ONG-uri, și chiar reprezentanții unor instituții specializate de stat. Cu unii colaborez încă iar pe alții i-am refuzat subtil, pentru că sunt domenii în care nu vreau să mă bag.

Reporter: Ați primit și propuneri nelalocul lor, ca să le spunem așa?

Mister Licurici: Oho, destule chiar! Unii, de exemplu mi-au cerut să susțin cauza LGBT contra unei sume destul de mari, alții mi-au cerut subtil să critic Biserica Ortodoxă, unii mi-au cerut să-i critic pe ruși, alții să-i paradesc pe ucrainenii, iar niște zgubilitici mi-au cerut, tot pe bani foarte mulți, să susțin cauza gândacului cafeniu de pe Valea Jiului care ar fi în pericol dacă s-ar pune în funcțiune niște hidrocentrale de acolo, care sunt gata de a produce energie electrică. Ce treabă am eu cu gândacii? Mă mir că nu m-au rugat să le arăt cum se dresează purecii sau libărcile.

Reporter: Bănuiesc că i-ați refuzat pe foarte mulți.

Mister Licurici: Bineînțeles că i-am refuzat pe toți. Am suficienți bani obținuți de pe urma urmăritorilor mei care sunt abonați la canalul meu, de așa natură încât să-mi permit orice îmi doresc și să pot refuza colaborările care nu mă interesează.

Reporter: Vă e teamă de ceva pe viitor?

Mister Licurici: Sincer, îmi este teamă doar de faptul că mulți dintre urmăritorii mei vor alege școala sau alte surse alternative pentru a învăța și a se informa și în felul acesta nu vor mai fi interesați de serviciile mele.

Reporter: Și, dacă s-ar întâmpla așa, ce ați face?

Mister Licurici: Cu siguranță m-aș înregimenta liniștit într-un partid politic, în oricare dintre ele, unde este nevoie de oameni carismatici și cu experiență care să poată manipula mințile susținătorilor cvasifanatizați și chiar și pe ale multor electori încă nehotărâți. Din câte oferte am primit eu de-a lungul timpului, mi-am dat seama că se plătește foarte bine în domeniul ăsta.

Reporter: Cu alte cuvinte practic aveți viitorul asigurat.

Mister Licurici: În mod sigur.

Reporter: Vă mulțumesc mult pentru interviul acordat și vă urez succes în continuare.

Cam asta a fost dragii mei. Vă las pe dumneavoastră să trageți concluziile.

Dragomira

Exercițiul nr.1. (Sunetul și litera "P").

În cuvântul pom înlocuieți ultima literă cu: p, c, r, l, t și formați noi cuvinte. Citiți-le, spuneți ce înseamnă fiecare:

Rezolvare: pop, poc, por, pol, pot.

Exercițiul nr.2. (Scriere litera "P").

Scrieți pe caiete cuvintele care se formează înlocuind ultima literă a cuvântului par cu literele: t, l, c, i, p.

Rezolvare: pat, pal, pac, pai, pap.

Exercițiul nr.3. (Scriere).

Scrieți alte propoziții în care cuvântul nouă să aibă diferite înțelesuri după modelul de mai jos:

- Relu are nouă lei.
- Numărul 9 este mai mare decât numărul 8.
- Camelia are ie nouă.

Exercițiul nr.4. (Citire, Sunetul și litera "C").

Citiți și arătați asemănările și deosebirile în stilurile de cuvinte:

om	mor	nor	coc	ora
ou	nou	cor	cor	ore
oi	noi	mor	con	orb

Pentru a controla înțelegerea sensului cuvintelor, se cere elevilor să formuleze propoziții cu ele.

Exercițiul nr.5. (Citire, Sunetul și litera "U").

Formați câte o propoziție pentru fiecare sens al cuvântului:

- Ura (exclamație)
- Ura (substantiv articulat)
- Ura (imperfect, pers.a III.a de la ură)

Rezolvare: 1. "Ura! A ieșit soarele!"

2. "Ura l-a împins la crimă".

3. "Ura lecțiile de citire".

Exercițiul nr.6. (Citire "Hăinuță")

Citiți cu atenție cuvintele de mai jos și alcătuiți apoi propoziții:

haină (substantiv) - haină (adjectiv)

Caietul Dragomirei

Autor: Laura Cătălina Dragomir

Ilustrații: Orieta Dimadi

Lucrul cu copiii, îndrumarea acestora cu obiectivul de-a le cultiva exprimarea, de-a le îmbogăți și nuanța vocabularul, e fundamentat pe necesitatea unui act de patriotism activ.

Copiii Diasporei sunt situații românești cărora trebuie să li se ofere soluții educaționale în acord cu viața și activitățile lor din țările în care trăiesc.

Limba ne dă posibilitatea de-a ne păstra și evita ruperea generațiilor de generații. Exprimarea corectă, orală sau scrisă, e felul în care alegem să fim fideli culturii de acasă și să putem vorbi și de un popor împreună.

Deprinderea limbii române, atunci când ea, din motive obiective, nu se poate realiza prin intermediul școlii (sau se realizează parțial-insuficient) se poate transfera ca sarcină și părinților.

Caietul Dragomirei, rubrică nouă la "Români în Andalucia", își propune să pună la dispoziție instrumente de lucru-exerciții, care să îi ajute pe copii și părinți "să cultive vorbirea îngrijită și scrierea corectă și clară".

zări (substantiv) - zări (verb)

Exercițiul nr.7. (Citire, Sunetul și litera "T").

Formați propoziții cu termenii următori:

toc de scris	toc de bătaie
toc de ușa	toc (a toca)
toc de pantofi	toc! (zgomot produs de ciocănitore)

Exercițiul nr.8. (despre cuvintele care denumesc însușirea lucrurilor și a ființelor).

Alegeți cuvinte cu sens contrar celor de mai jos:

tânăr - bătrân	sănătos -
curajos -	puternic -
ieftin -	cald -

Pentru ca elevii să înțeleagă mai bine sensul acestor adjective este necesar ca ele să însoțească substantive și să fie incluse apoi în propoziții.

Exercițiul nr.9

Se scriu pe tablă în ordine schimbată, câteva perechi de cuvinte cu sens contrar:

apropiat	lung
întunecos	depărtat
îndrăzneț	vesel
murdar	fricos
scurt	curat
trist	luminos

Se cere elevilor să aleagă pentru fiecare cuvânt din coloana întâi, cuvântul cu sens opus din coloana a doua.

Exercițiul nr.10.

Înlocuirea unor cuvinte din propoziții dintr-un text unitar prin alte cuvinte cu sens opus.

Se dă textul:

Am sosit la timp.

Mergeam spre gară. Din spate suflă un vânt puternic care mă ajută la mers. Satul nostru se găsea aproape de gară.

Drumul cobora. Trenul se auzea în

Hinca

depărtare. *Cand am ajuns trenul tocmai sosea în gară. Ce bine mi-a părut că am prins trenul.*

Înlocuirea cuvintelor subliniate prin altele cu sens contrar schimbă cu totul conținutul povestirii și, deci, apare necesitatea de a pune alt titlu: **Am întârziat.**

Efectuând astfel de exerciții, elevii observă cum se modifică sensul prepozițiilor sau al textului datorită acestei schimbări.

Exercițiul nr.11.

Găsiți antonimele cuvintelor: zgomot, prietenie, iubire, apropiere, a ieși, a împrăștia.

Exercițiul nr.12.

Completați după modelul:

iubire - ură	erou -
dragoste -	frunțaș -
amiciție -	muncitori -

AYUDA DE 200 € PARA HOGARES CON RENTAS BAJAS

La Agencia Tributaria ya ha publicado una guía para pedir la ayuda de 200 € aprobada por el gobierno en el RDL 11/2022 destinada a hogares con rentas bajas para paliar la subida de precios ocasionada por la guerra de Ucrania. A continuación os trasladamos toda la información necesaria para su solicitud, que podrá realizarse desde el 8 de julio hasta el 30 de septiembre de este año.

¿Qué es la ayuda de 200 €?

Es una ayuda que consiste en un pago único de 200 euros, para las personas físicas de bajo nivel de ingresos y patrimonio, que sean asalariados, autónomos o desempleados.

¿Quién puede pedirla?

Pueden pedir esta ayuda aquellas personas que, a 27 de junio de 2022:

- Tengan residencia legal y efectiva en España y la hayan tenido de forma continuada e ininterrumpida durante el año inmediato anterior.

- Realicen una actividad por cuenta propia o ajena por la cual estén dados de alta en el régimen correspondiente de la Seguridad Social o mutualidad, o

- Estén inscritos como desempleados en la oficina de empleo, estén cobrando o no la prestación o subsidio por desempleo.

- Las rentas obtenidas en 2021, incluidas las que perciban los convivientes, sean inferiores a 14.000 euros y el patrimonio, descontando la vivienda habitual, no supere los 43.196,40 euros.

¿Existe un límite de renta o patrimonio para tener derecho a la ayuda?

Si. Para solicitar la ayuda es necesario que la suma de las rentas de todas las personas que convivan en el mismo domicilio, obtenidas en 2021, sea inferior a 14.000 euros anuales y su patrimonio inferior a 43.196,40 euros anuales. Los ingresos y el patrimonio se determinarán considerando los ingresos y el patrimonio de todas las personas que residan con el beneficiario en un mismo domicilio a fecha 1 de enero de 2022 y estén unidos entre sí:

- como cónyuge o pareja con al menos dos años de antelación

- por relación de parentesco hasta el tercer grado, incluidos los afines (ejemplos: hijos, hermanos, abuelos, tíos, nuera, nietos...),

- así como quienes convivan con cualquiera de los anteriores en virtud de guarda con fines de

adopción o acogimiento familiar permanente.

¿Qué ingresos y patrimonio se tienen en cuenta?

Se deben tener en cuenta los ingresos y patrimonio de las personas que convivan con el solicitante en el mismo domicilio a 1 de enero de 2022 y tengan entre ellos una relación, que puede ser:

- matrimonial o de pareja con al menos dos años de antelación

- relación de parentesco hasta el tercer grado incluidos los afines (ejemplos: hijos, hermanos, abuelos, tíos, nuera, nietos...),

- así como quienes convivan con cualquiera de los anteriores en virtud de guarda con fines de adopción o acogimiento familiar permanente.

Por tanto, no se tendrán en cuenta los ingresos y patrimonio de otras personas convivientes en el mismo domicilio que no estén unidas por los vínculos anteriores.

¿Quiénes tienen relación de parentesco hasta tercer grado?

Las relaciones de parentesco hasta el tercer grado, incluidas tanto por consanguinidad como afinidad, serían aquellas que refieren a las relaciones con hijos, padres, suegros, yerno/nuera, abuelos, hermanos, nietos, cuñados, tíos, sobrinos, bisabuelos y biznietos.

¿Cómo se calcula el límite de ingresos y patrimonio?

Los ingresos y la cuantía del patrimonio del beneficiario se calcularán con arreglo a lo dispuesto en el artículo 20, apartados 1, 4 y 5 de la Ley 19/2021, de 20 de diciembre, por la que se establece el Ingreso Mínimo Vital.

Por tanto, para el cómputo del patrimonio no se tendrá en cuenta la vivienda habitual.

¿Quién está excluido de la ayuda?

No tienen derecho a la ayuda quienes, a fecha 27 de junio de 2022:

- Perciban el Ingreso Mínimo Vital o

- Perciban una pensión abonada por el Régimen General o los Regímenes especiales de la Seguridad Social o por el Régimen de Clases Pasivas del Estado, así como quienes perciban prestaciones análogas de las mutualidades de previsión social alternativas al RETA.

¿Hay que aportar alguna documentación?

No, no hay que aportar ninguna documentación. La Seguridad Social y otros organismos públicos remitirán a la AEAT la información

necesaria para verificar el cumplimiento de los requisitos necesarios para solicitar la Ayuda.

¿Qué plazo hay para solicitar la ayuda?

Esta ayuda puede solicitarse hasta el **30 de septiembre de 2022**.

¿Cómo cobraré la ayuda?

La ayuda se abonará mediante transferencia bancaria. Por tal motivo, es necesario indicar una cuenta bancaria titularidad del solicitante para poder efectuar el pago de la ayuda. Transcurrido el plazo de tres meses desde la finalización del plazo de presentación del formulario sin haberse efectuado el pago, la solicitud podrá entenderse desestimada.

En caso de denegación, ¿cómo puedo reclamar?

Siguiendo los procedimientos habituales corresponderían:

- Reposición: en el plazo de un mes y con carácter potestativo, ante la oficina de la que proviene el acto administrativo a recurrir, haciendo constar que contra el mismo no se ha interpuesto reclamación económico-administrativa.

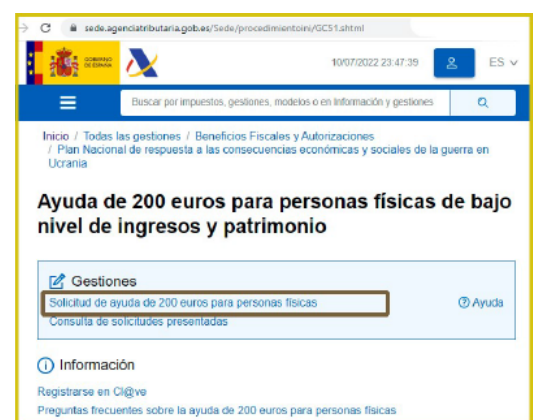
- Reclamación Económico-administrativa: en el plazo de un mes desde el día siguiente al de la notificación del acto impugnado o a aquél en que se pueda entender desestimado el procedimiento o el recurso de reposición previo. Se dirigirá al órgano administrativo que haya dictado el acto reclamable.

Cómo solicitar la ayuda paso a paso

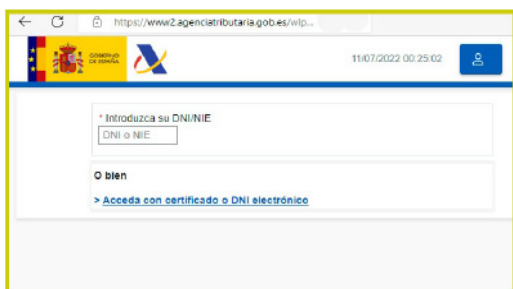
La ayuda se solicita a través del formulario electrónico disponible en la Sede Electrónica de la Agencia Estatal de Administración Tributaria. Para la presentación de la solicitud es necesario disponer de Cl@ve o certificado electrónico (incluido DNI-e), en el siguiente enlace:

<https://sede.agenciatributaria.gob.es/Sede/procedimientoini/GC51.shtml>

al pulsarlo se abrirá una ventana como la de abajo:

Pulsamos donde indica “Solicitud de ayuda de 200 euros para persona físicas y se abrirá una nueva ventana como esta:

En esta nueva ventana hay que identificarse obligatoriamente con DNI electrónico, o certificado digital o clave PIN. Si no tiene ninguno de esos medios de identificación segura, hay que conseguir uno. La Agencia Tributaria explica cómo conseguirlo en este video:

<https://sede.agenciatributaria.gob.es/Sede/todas-gestiones/beneficios-fiscalesautorizaciones/plan-nacional-respuesta-consecuencias-guerra-ucrania/ayuda-200-euronas-fisicas-bajo-patrimonio/videos-explicativos.html>

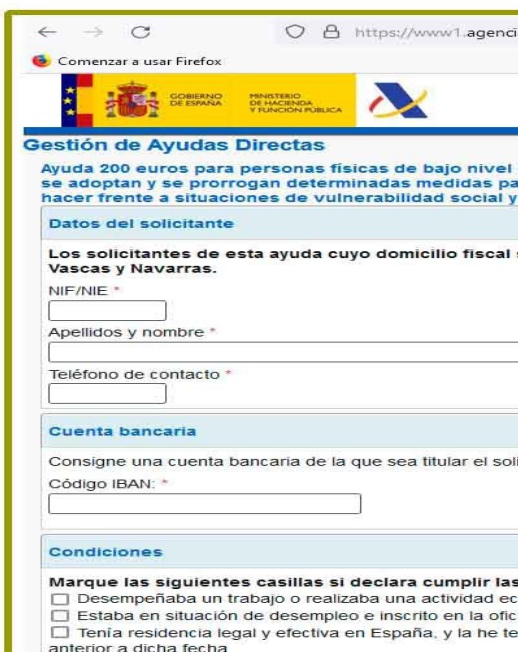
Cuando después de identificarse se abra el formulario hay que rellenar los datos que solicita.

1. Datos del solicitante: Se deberán rellenar los datos identificativos del solicitante de la ayuda y un número de teléfono de contacto.

2. Cuenta bancaria: Se deberá indicar el código IBAN de una cuenta bancaria de la que sea titular el solicitante de la ayuda y en la que desea que se realice el abono.

3. Condiciones: Hay que reflejar la situación del solicitante a 27 de junio de 2022. Es obligatorio que se cumpla el requisito de residencia en España para poder presentar la solicitud.

4. Domicilio: Se debe indicar el domicilio que era la residencia del solicitante a 1 de enero de 2022, incluyendo la referencia catastral (el formulario incluye un acceso al buscador del catastro).

5. Relación de convivientes en el domicilio de residencia: Se debe identificar, con nombre, apellidos y NIF, a las personas que a 1 de enero de 2022 residían con el solicitante como cónyuge o pareja de hecho con al menos dos años de antelación, o con relación de parentesco hasta el tercer grado, o en virtud de guarda con fines de adopción o acogimiento familiar permanente. Si a 1 de enero de 2022 el solicitante no hubiera residido con ninguna persona con las que mantenga estos tres tipos de relación, deberá manifestarlo expresamente marcando la casilla correspondiente.

6. Declaración: Para presentar el formulario se deberá marcar la casilla en que el solicitante declara, bajo su responsabilidad, que todos los datos informados en la solicitud son correctos.

La Agencia Tributaria ha publicado una guía para la cumplimentación de la solicitud:

https://sede.agenciatributaria.gob.es/static_files/Sede/Procedimiento_ayuda/GC51/Instr_Mod_200_GC51.pdf

Cunoașteți diferența între pensia comunitară și cea națională?

Pensia comunitară presupune că dumneavoastră ați lucrat atât în România, cât și Spania sau în alte state membre ale UE, iar pentru calcularea pensiei vor fi luate în calcul, prin totalizare, toate perioadele de asigurare realizate în aceste țări.

Pensia națională presupune că dumneavoastră ați lucrat numai în statul care vă plătește pensia (în cazul de față, în România).

La momentul îndeplinirii condițiilor de pensionare, în cazul persoanelor stabilite în Spania trebuie să aveți în vedere următoarele aspecte:

Cererea de acordare a drepturilor de pensie trebuie depusă la instituția de asigurări sociale spaniolă, care va întreprinde toate demersurile necesare pe lângă instituția din România unde a fost asigurat solicitantul în vederea certificării reciproce a perioadelor de asigurare, nefiind necesară deplasarea acestuia în țară.

Drepturile de pensie se calculează proporțional cu perioadele de cotizare realizate în fiecare stat implicat, după caz.

-După ce instituțiile competente ale statelor membre implicate își comunică, prin intermediul formularelor standard de legătură, toate informațiile necesare, acestea vor emite decizii proprii privind admiterea sau respingerea cererii de pensionare, conform legislației naționale, decizii pe care le vor comunica persoanei interesate și/sau celeilalte/celorlalte instituții competente.

După calcularea pensiei comunitare, aceasta se compară cu pensia națională și se acordă pensia stabilită în quantum mai avantajos.

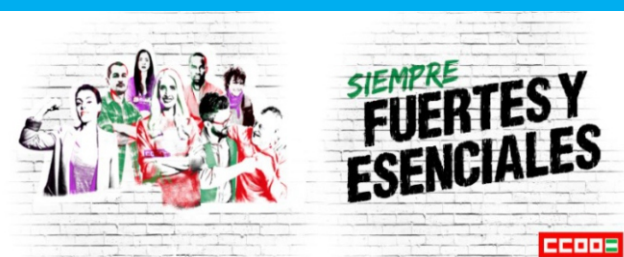
Pentru mai multe detalii, poate fi consultat linkul: <https://www.cnpp.ro/pensii-comunitare>

**Preluare Facebook:
Ambasada României în Spania**

Parteneri sociali al publicației ”Români in Andalucia”

Sindicatul Național ”Forța Legii” - Sindicatul de partea Ta!

26-30 SEPTIEMBRE

Para isos del Norte

Asturias y Cantabria

DIA 1: CIUDAD DE ORIGEN – NACIMIENTO DEL RIO EBRO – PUERTA DE LOS PICOS DE EUROPA - FIESTA ESPICHA ASTURIANA DE BIENVENIDA:

Salida a la hora acordada dirección hacia dos de los lugares de mayor belleza del mundo: Asturias y Cantabria. Verdaderos para isos naturales. Visita en ruta al hermoso paraje del Nacimiento del Río Ebro bajo el Pico de Tresmares. Llegada al hotel, alojamiento y almuerzo. Tarde libre para descansar y posibilidad de dar un paseo por la localidad que nos acoge, Panes, la Puerta a los Picos de Europa. Fiesta Asturiana de Bienvenida con Escanciado y platos t picos.

DIA 2: PICOS DE EUROPA – SANTO TORIBIO DE LIÉBANA “LIGNUM CRUCIS” – POTES - SAN VICENTE DE LA BARQUERA:

Desayuno. Esta mañana disfrutaremos de los Picos de Europa, recorriendo el famoso Desfiladero de la Hermida, visitando el Lignum Crucis en Santo Toribio de Liébana, o disfrutando del pueblo del infantado: Potes. Almuerzo. Por la tarde nos desplazamos a San Vicente de la Barquera. Junto a su Castillo se inscribe uno de los mejores conjuntos históricos de la comunidad. Cena.

DIA 3: OVIEDO “EL SALVADOR” – SANTILLANA DEL MAR “Pueblos con Encanto” :

Desayuno. Salida hacia la ciudad de Oviedo, icono del Camino de Santiago Primitivo. En la Cámara Santa de la Catedral se encuentra el Santo Sudario y las cruces de los  ngeles. Tiempo libre para disfrutar de sus Plazas porticadas o de su gastronomía. Almuerzo. Por la tarde, visitamos uno de los diez pueblos más bonitos de la pen sula: Santillana del Mar. Bella localidad colmada de palacetes y casonas de gran belleza, entre las que emerge la fastuosa Colegiata de Santa Juliana. Cena y fiesta.

DIA 4: CANGAS DE ONIS – SANTUARIO Y LAGOS DE COVADONGA – COMILLAS :

Desayuno. Salida hacia el corazón espiritual de Asturias: Santuario y Lagos de Covadonga (subida a los lagos por cuenta del cliente) donde disfrutaremos de una mañana inolvidable. Continuación hacia Cangas de Onís, con su famoso puente romano. Almuerzo. Esta tarde visitaremos la ciudad modernista por excelencia del Cantábrico: Comillas. El Capricho de Gaudí o la Universidad Pontificia son bellos ejemplos del arte modernista. Cena.

DIA 5: BURGOS “la Ciudad del Cid” – CIUDAD DE ORIGEN:

Desayuno. Pondremos el broche de oro a este magnífico viaje disfrutando de la ciudad del Cid Campeador: Burgos. En su fisonomía destaca la Catedral g tica, el Arco de Santa María o la Plaza Porticada. Almuerzo en restaurante. Tras esta maravillosa experiencia regresaremos a la ciudad de origen.

 Feliz Viaje de Vuelta a todos/as!

Fin de nuestros servicios y de este inolvidable viaje.
(El presente itinerario podrá ser modificado en beneficio del propio viaje)

 QU  ESTÁ INCLUIDO?

- Bus Premium
- Hotel de calidad garantizada
- Paquete Excelencia incluyendo servicios turísticos de calidad y experiencia gastronómica.
- Guía intérprete durante todo el recorrido
- Almuerzo en restaurante en Burgos
- Seguro de viaje.

 QU  NO ESTÁ INCLUIDO?

- Entradas a monumentos o espectáculos no indicados “incluido” en el programa.
- Habitación individual (25 euros d/p) y servicios extras en hotel tendrán suplemento. Citytax de pago directo en hotel.

RESERVA TU PLAZA

643 63 12 65

DORINA

POR TAN SOLO

305 euros

Por persona en habitación doble o triple

Viajar es la única cosa que compras y te hace más rico